

Luceafărul

Săptăminal editat de Uniunea Scriitorilor din Republica Socialistă România

Proletari din toate țările, uniți-vă!

SĂRBĂTOARE A PATRIEI, A NOULUI EV DE ISTORIE

24 de ani de la alegerea tovarășului

NICOLAE CEAUȘESCU

în funcția de secretar general al P.C.R.

SPIRITUL CONGRESULUI AL IX-LEA

Se împlinesc 24 de ani de la marea eveniment inaugural, Congresul al IX-lea al Partidului Comunist Român. Spunem inaugural pentru că, într-o vreme, el ne-a marcat întreaga viață politică, economică și socială, deschizând calea celor mai rodnice și mai înnoitoare împliniri din toată istoria noastră. Și în absolut toate domeniile de activitate, sub toate laturile existenței materiale și spirituale, într-un consens care legitima în cel mai înalt grad voința și aspirațiile națiunii, forța descătășată a poporului care se vedea îndrumat și condus către ample orizonturi ale destinului socialist. Incepea, acum 24 de ani, o operă măreață, de revigorare a spiritului creator și de trezire la viață a tuturor energiilor și capacităților creatoare ale țării. Un sentiment viu de puternică rededeptare națională a însușit marea forță comunistă tuturor actelor de muncă și creație, ideile de libertate și independență, de unitate și unitate au dobândit atunci suflul proaspăt al istoriei care se confirma pe un lung traiect de luptă și la o scară de valori ce care realitatea în plină transformare, și după grandioase și revoluționare proiecte, conform propriilor noastre cerințe și posibilități, avea să le certifice și să le întărească neîncetat.

Epoca celor mai profunde și mai necesare prefaceri a început atunci, odată cu marea forum care, după voința întregului partid și a întregii națiuni, l-a ales pe tovarășul Nicolae Ceaușescu în funcția supremă de secretar general al partidului. Numele epocii care începea era o identificare de spirit, de înaltă conștiință patriotică și revoluționară, cu numele și viața celui ales la cîrma destinului național. Eminența personalitate a tovarășului Nicolae Ceaușescu, înălțat și demn erou între eroii patriei, vază și profunzime sa operă teoretică și practică, necontenitul său efort și ampla cuprindere a celor mai variate și mai complexe domenii ale construcției noi societăți au însușit și însușit de atunci o nestăvilită încredere în prezentul și viitorul socialist, în cauza măreață a edificării pe pământul românesc a celei mai drepte și mai umane societăți. Aplecînd creator legile generale ale construcției socialismului la condițiile concrete ale țării, secretarul general al partidului a fundamentat, teoretic și practic, o înaltă doctrină a mersului înainte al societății văzută ca un proces revoluționar neîntrerupt și eradicat de preiudecata modelului unic, de sașioane precum și de alte forme care tineau de viziuni ce încorsetau și sărăceau de conținut spiritul revoluționar.

Printre componențele acestei doctrine care, asemenea epocii pe care o parcurgem, poartă numele conducătorului partidului și statului, sint făurirea socialismului cu poporul și pentru popor. Intemeierea pe marea proprietate socialistă în industrie și pe marea pro-

prietate cooperatistă în agricultură precum și întărirea, dezvoltarea neîntreruptă a acestora, realizarea unui sistem unic în felul său al democrației muncitorești-revoluționare, transformarea științei, învățămîntului și culturii în factori activi, de cea mai mare importanță, al progresului și civilizației. Dezvoltarea impetuoasă, fără precedent, a tuturor zonelor țării, a orașelor și comunelor, schimbarea radicală a geografiei economice și sociale, apariția marilor citadeli prin anvergura cărora ne măsurăm prezentul și viitorul au în expresia lor materială și expresia de spirit a acestei doctrine, un adevărat tezaur al gândirii și practicii revoluționare. Cel de-al IX-lea Congres al partidului, spunea tovarășul Nicolae Ceaușescu, a deschis o nouă epocă revoluționară în activitatea partidului, în construcția socialistă în România. Privind retrospectiv la întreaga activitate din acești ani, putem afirma cu îndreptățită mîndrie că a fost o epocă de mari transformări și remarcabile realizări în toate domeniile, care au confirmat pe deplin justetea concepției partidului nostru privind aplicarea legilor generale, a principiilor socialiste la realitățile și condițiile din România.

Sub arcu de timp inaugural de Congresul al IX-lea inserăm nu numai prezentul ci și viitorul. Semnificativ este însuși faptul că în vara celei de a 45-a aniversări a victoriei revoluției de eliberare socială și națională, antifascistă și antimperialistă, întregul partid, întreaga națiune dezbate istoricele documente adoptate de recenta plenară a C.C. al P.C.R. proiectul Programului-Direktivă și Tezele pentru Congresul al XIV-lea. Sensul distinct și major este acela al continuității procesului constructiv, într-o dinamică nouă, superioară, și deplină conștiință care au în vedere înălțatului și mai mari. În proiecta anilor următori și îndeosebi a anilor 2000-2010 România arată ca o țară socialistă înfloritoare, cu multiple și dense valori în toate domeniile progresului și civilizației sale. În această idee a continuității și a garanției prin care ne legitimăm în fața istoriei, în fața propriului destin, între societățile inaugurale al Congresului al IX-lea și amplitudinea proiectelor de viitor cert și tot mai demn pe care ni le înfățișează documentele ce vor fi supuse dezbaterii și aprobării Congresului al XIV-lea stă lumina de spirit a unei opere eroice și cutremătoare, prodigioasă în cel mai înalt grad. Recentă plenară a C.C. al P.C.R. a adoptat hotărîrea prin care se propune ca la Congresul al XIV-lea tovarășii Nicolae Ceaușescu să fie reales în funcția supremă de secretar general al partidului. Fapt de profundă mîndrie și recunoștință, fapt de profundă și unanimă conștiință patriotică, revoluționară. Se certifica astfel pe mai departe un drum care a început acum aproape un sfert de veac și se confirmă, în plenitudinea ei, teza făuririi socialismului cu poporul și pentru popor.

Luceafărul

ACTUALITATEA LITERARĂ Claritatea opțiunilor critice

Precedate de un scurt discurs asupra clarității, cele 30 de texte critice așezate în volum de C. Stănescu, „Jurnal de lectură”, Editura Eminescu, 1988, ne oferă plăcuta ocazie de a reînălța un avizat analist al fenomenului literar contemporan. Autorul se află la al treilea „Jurnal de lectură”, primele două datînd din 1978 și, respectiv, 1985. Înainte de a începe acest „serial”, C. Stănescu se afirmă, în spațiul criticilor, prin volumele „Cronici literare” (1971) și „Poetii și criticii” (1972). A prefațat cîteva cărți de proză și de poezie, una dintre aceste prefete fiind inclusă, fără modificări, în recentul „Jurnal”, reprezentînd, și el, o selecție din bogata ac-

Mihai Niculescu

Continuare în pag. a 7-a

Statornici clipei

Statornici clipei și rămasi Visării-aceleiași cu nume De fac, izvor-n care-omna Te-afunzi și curgerii il lași,

Ca să răzbată-adinc pe lume Și-un cer de semne ca de pași, Mereu cu fața spre urmași Și ochii-n zări ca pe columne,

Ori grija-n toate cite-mi ieri Și-auzul inimii ce-ntii ne Patrece-n taină către ieri,

Ca-n față iar s-avem și miine, Sădești lumină-n tot ce sperii Și-nîmpini, patrie, cu piine.

A. I. Zănescu

PREZENȚA TÎNĂRULUI SCRITOR Convergența în esențial

Poezia lui Ion Mircea evoluează lent, parcă în afara spectaculelor metamorfoze ale liricii de azi, sînt de sensibilă la o realitate desăgurată caleidoscopice, înecînd, dincolo de discontinuități și fragmentări, să regăsească o coerență de substanță. Și totuși, distanța de la debutul editorial pînă la *Piramida împădurită* (1988) este considerabilă. Dacă volumele *Istma* (1971) și *Tabele tragice* (1976) configurau un univers în care sensurile imediate erau obscurizate de o sensibilitate intelectuală speculativă interesată în izgonirea contingentului din poem, *Capacul* cu 10.000 de imagini (1984) semnaliza deja, prin inserția biograficului, iminența unui alt orizont al creației. Faptul se produce, într-adevăr, acum, poetul oferind din cele văzute și trăite tot mai multe de văzut și de trăit, creația sa fiind, înainte de toate, mișcare și nu cristalizare.

Experiențele personale trădează extensia curiozității înspre aspecte noi, ce în de ordinea emblematică a afinităților electivă. *Piramida*

TEZELE PENTRU CONGRESUL AL XIV-LEA AL P. C. R. — REPERE DE CONȘTIINȚĂ

DIALOGUL CU ISTORIA

astăzi conștiința scriitorului se adăpostează „din mers” la noul puls al istoriei propunînd noi modele literare, tipologii umane care surprind datele omului de azi, cu gândurile, sentimentele și năzuințele sale. Fără îndoială că lumea prozei se bazează pe destinul unor personaje, de dinamica unor situații umane. Eroul literar focalizează sensurile unei narațiuni, în jurul lui gravitează problematica unui roman și, de regulă, în funcție de viabilitatea personajelor o operă rămîne sau nu în memoria cititorilor. Încercările experimentale de a elimina personajele din proză au fost sortite eșecului (vezi scarta „noul roman francez”) un lucru fiind clar și anume că înlocuirea expresiei trebuie făcută nu prin disoluția reprezentărilor umane ci prin crearea unui nou model uman reprezentativ pentru actualul timp istoric. Adecvarea la realitate a romanului este în fond adecvarea la o lume în permanență prefaceri, în care dominant este aspectul socializării, al participării colective.

Al. Horia

Continuare în pag. a 6-a

Antologia Luceafărul

DESTIN

Sus, la tribuna muncii, Primul Cititor al cetății Își poartă inima Peste piini și vetre, urcind Pînă la îndîlțimea lumii întregi Suflul românescului nostru pămînt!

De la-nceputul zilei pînă-n seară Prin țărni trece omul Ceaușescu Iluminînd pămîntul El — marelui semănător. Căci din pămînt etern Ni-i patria înaltă Fundamentată biruință, Purure!

Tot rodul nostru este munca noastră

Destinul marelui semănător.

Ion Cringuleanu

Constantin M. Popa
Continuare în pag. a 2-a

LUMINĂ DE UNĂ

Șteea de absolut poară în secolul al XIX-lea chipul obscedat al căutărilor autenticiții. Martor al atitor experiențe limită ale umanității în care omul, mai mult victima decât eroul propriilor...

Sub semnul tutelei a lui Eminescu — pentru că întotdeauna când doi poezii români se întâlnesc este și Eminescu de față — într-o seară a anului 1953, avea loc undeva într-o casă bucureșteană și întâlnirea aparent întâmplătoare...

clipel prin care străbate eternitatea. Două moduri de a pune aceeași întrebare universului. Cu adevărat, imaginea emblematică așezată astăzi la începutul cărții este străbătută de simbolul eminescian este mai puțin cea din titlu de cunoștință de un veac încoace stăruia a soarelui gemului pe pământ din finalul grandios al Luceafărului...

Încă înainte de mijlocul secolului, mari poezii ca Tudor Arghezi și Ion Barbu se arătau interesate în descifrarea operi eminesciene mai mult de condiția omului decât de cea a genului...

UN MIT LIRIC: ORFEU

O rfeu se dovedește a fi în poezia lui Eminescu încarnarea unui mit al suferinței nesfârșite. El coboară dintr-o Tracie pădușoasă cu lira lui plină de neguri, părăsind prin lume și eliberându-se de durerea pe care și-o adaugă sines, spre a reveni...

Împlăcit. Încercarea de a evada, de a sparge limitele propriului destin ar fi în contradicție cu însăși rațiunea sa de a exista: „Au nu știu ei cu totii / Că dacă vor seca a mea durere / Cu îngierii — atunci și izvorul / De cînturi va seca?”...

șese soarta fratilor mei răsiți prin străini, nici să adăug la lipsa lor, am decis să mă-nțorc în trecut și să-mi revin în vremea în care m-am născut în vîrurile vieții practice și în indiferența și în...

„Nu credem să-nvăț a muri vreo dată”. În dialogul milenar și umanității, versul acesta de o deșăvșită și zguduitoare simplitate a asumării destinului este complementar, ca replica adică românească, strigătului abisal al lui Ghilgheanu...

Alexandru Codreanu

rspuns, Odin îl întinde cupa cu licoarea alba de la dăruire. Bînd, bardul alunecă într-un al doilea vis (visul din vis) în care i se arată o țară...

În călătoria sa astrală magul din „Povestea magului călător în stele” întâlnește pe un țărnic de mare un călugăr deșertic, celălalt fiind dintr-o arză de aramă cu coarde rugine. Este harfa din care Orfeu voia să cînte în țara țărnicului...

Teofil Răchiteanu

se constituie într-un stimulent pentru întrebările fundamentale. Scrierile către Mircea Ivănescu sunt un exercițiu de sinteză în care se întâlnesc și dialoguri mereu reînnoite cu laptele literescului. De altfel, arabiserile memoriei culturale sînt caligrafiate în întregul volum...

Cînd stăruie în fața versurilor lui Ion Mircea, în se simte un fond incert, un tablou de gând care nu cedează comodității, o plenitudine a intenției lîntind, dincolo de orice accidente, esențialul. Imaginile sintetice ale memoriei din „Elogiu satului românesc” (titlu, desigur, nu este străin de spiritul discursului de recentitate la Academia (Întu de Blaga) exprimă tentativa de a realiza un act de cunoaștere total prin cercetarea straturilor succesive, din care ce mai profunde, ale universului țărănesc...

Convergența în esențial

Urmare din pag. 1

verbul, de multe ori restaurat, se aștrage înțelegerii confortabile pentru a se angaja, pe axe ce merg de la organic la spiritual după causalități niciodată definite, în reactivarea unui fond evenimential saturat de cultură. E încă departe de a se lumina de ziua și încă mai departe de a se lămurii în toate privințele. Împărtășesc destine / unui bătrîn de două ori încoavoi de mijloc / din Adorajia magilor / cea pictată pe pinza concavă. Probabil că beatitudinea / nu mi s-a sters cu totul de pe fața schimonosii. / Întreaga mea înfățișare vorbește despre a coborîre și, într-adevăr, / înfățișîndu-mi munte, eu am coborîrit în cer. / Privirea mi-o inalt tot mai rar din țărîna cea albă. / Putin adău din spate, / las impresia vie că am dezbrătat un glob urias dar învizibil. / Stau în noaptea gîrbivă, / cu brațele ca niște nori legănați-mi-se pe linză cor / și amîndîmînu-mi, sînt minții și mîin. / (Duhul). Excursii sistematice în interiorul poeziei, înclinîndu-se prin apelul la tăcerile didactice, prin explicarea cîmpurilor textuale amnezice, a prezentimentelor ce se dovedesc a fi, în cele din urmă, chiar sentimentele cardinale: „acast prezentiment al diminetii e însăși dimineața, dacă lucrurile / sînt așezate în armonie firească, într-o ordine anume, lărgită prin tot și prin toate de supraviețuirea omului.” (Scrieri către Mircea Ivănescu)

Lumi care si-au pierdut geneza avertizează prezenta cite unui misterios black-hole acuzînd o inversare de sens: „Cînd nu mai văd nimic / încep să deslușesc o Hîntă / o scriere minuscule și împletită pe-un costicel negresor / și sînt eu însumi văzută pe dinăuntru.” (Forma mentis). Esența lucrurilor este percepută nu din lăuntru, ci prin filintașea lipșită de pre-vedere, înăuntru lor, a lucrurilor urmărîte filogenetic într-o filiație unora lucruri barocă („frapier de singe cu pomoroacă / poartă în mîini chelmele sticlei...”). Un cîntec înalt, valorizîndu-se prin înălțimea valențelor analogice într-un veritabil bestiar al privirii, enigmatic și tensionat în lîntuire de înțelesuri în ecloziunea luminii: „În sfîrșit / față-mi și ochul: / un animal arhaic / cu pene frumuse — // și lăta lumina: un ou cu rădă-

VIATA CĂRȚILOR

REPORTAJ

ȘTIINȚA REPORTAJULUI LITERAR

debutînd tîrziu, fără grabă, cu un volum de reportaje unitar, cu referințe clare la un spațiu anume, dezbateri despre oameni și cu oameni dintr-un itinerar huedorean, de la munte la cîmpul arat, de la acea lumină a adîncurilor de cărbune a Văii Jului și pînă la înălțimile cu timpa în cer a Retezatului de la Rîu Mare, poetul Miron Tîc, posesor al unei experiențe literare deosebite de învidiat, reabilitează în mod hotărît reportajul literar, conferind realității surprinse în obiectiv aură literară iar cititorului satisfacții estetice.

Valeriu Bărgău

Miron Tîc: „Lumină huedoreană”, Editura „Facla”, 1988.

PROZĂ

ÎNCERCĂRI NUVELISTICE

Ceea ce rămîne după consumarea titlurilor impresiilor suscitade de povestirile lui Gheorghe Jucă din volumul Amurg în pădurea de carpeni este un sentiment de „suspendare”, de întrerupere bruscă și temporară a procesualității conștientului. Dar este însoțit și de o convingere fecundă, stenică, întrucît nu se conservă ca o suspendare în gol, ca un eșec. Ea obligă la relansarea experimentului trăirii dintr-o nouă perspectivă, chiar dacă aceasta nu este indicată, nominalizată. Important este că se crează disponibilitatea de a căuta, de a convinge certă că ea trebuie să existe pe aproape.

Predomină, într-o configurație aproape monografică, tema cuplului; de la aspectul incident, al căutărilor partenerului (partenerului) de viață la derularea automatismelor vieții de familie și pînă la degradarea sau destrămarea. Așadar sînt școzte de moravuri, ascăldate în undele timide de poezie. Fluxul, firea orfană de mamă, apa cea mai rece străbate tinuturile, alături de tatăl său, în căutarea simbolică a apelor. Fata (nu prea frumoasă) e adorată de tatăl și, rîndul său, îl tubeste cu devoțiune, fiindu-i singurul sprîjin în viața sa chinată. Pînă într-o zi în care fîntînarul atinge punctul cel mai „abisal” al măstrierii sale, Reușește să iașă din această viață, „dulce” dintr-un loc ce pare sterp. În acel moment, adunata apoi lîntă din adîncimi neabătute, din sufletul felii țigăne, violentă și orarbă, chemarea dragostei. Fuge cu primul bărbat pe care-l întâlnește în cale, părăsindu-i tatăl fără nici un cuvînt, pe ascuns. Apa cea „dulce” și cățătoare de viață acum se pare fîntînarului amară, sălcie (fîntina cu apă amară).

Constant Călinescu

Gheorghe Jucă: „Amurg în pădurea de carpeni”, Editura „Eminescu”, 1988.

DRAMATURGIA

ÎNȚRE LEGENDĂ ȘI ISTORIE

Originală și atractivă culgerea de scrieri dramatice a Tinei Ionescu Demetrian (*), pendulînd — ca tematică — între legendă și istorie, utilizînd în expresia lingvistică — o nașteaptă de izbucnită sinteză de limbă românească ce s-ar simți acasă la ea în oricare alta din provinciile istorice ale țării.

„Coruna” se constituie ca „un proces al morților deșteptate de sub pîiere”, materia dramatică fiind intrinsecul istoric. Este vremea lui Neagoe Barșarh Voievod, cîtorul a două capodopere românești unice: „Învățăturile lui Neagoe Barșarh către fiul său Teodosie” și Curtea de Argeș. În interiorul acestei biserici are loc, de fapt, și reconstituirea evenimentelor: conspirația boțierilor Craiovești, înfruntările dintre personaje reale și imaginare (cea mai cură hînd Neagoe Bogdan), dezvoltări de talie care tale respirația (ca cea a descendenței domnești a lui Neagoe, de nimeni știută). Sfatul are țării încrîncinate, în care soarta acestuia e hotărîită prin acte politice de mare risc, sau relatarea emoționantă a uciderii lui Vlăduț și a pierderii lui Teodosie. Scenarele dramel se petrec în două ipostaze temporale distincte: un „prezent” metaforic și un

Mircea Filip

Tina Ionescu Demetrian: „Coruna, Antofir al lui Vioară”, Editura „Eminescu”, Colecția „Rampa”, București, 1988.

poetică, cadre întregi dintr-o natură deosebit de darnică și dintr-o dezvoltare pe verticală a arhitectonicii industriale și civile a orașelor Văii, adevărată saibă de așezări presărate între muntii de la Cîmpul lui Neag și pînă la Lunea și Petrița. Ochul reporterului are o așume febrilitate, se frămîntă creator în alestarea evenimentului și oamenilor pe care întregul dăinște că-i va înțînă, că-i va înțelege, că ei vor constitui adevărate revelații pentru proza pe care o va scrie. Acesta este desigur un semn bun pentru reporterul-prozator, pentru realizarea unui substrat profund textelor sale, sondajelor efectuate cu abilitate și experiență în psihologie eroloică, în aburul latinic al lucrurilor, al legendelor trecutului acelor țărîmuri explorate.

În aceste pagini, în mijlocul acestor subiecte, reporterul-poet-prozator pare mai inspirat decît oricînd, sufletul poetului și omului vibrant autentic, aflîndu-se în permanență sub tensiunea grea atât a pămîntului cit și a cosmosului, a oamenilor pentru care pămîntul a rămas pămîntul strămoșilor noștri, țărani — Rîu Mare, precum în aria nemuritoare a lui Brăncuși, reporterul notează undeva: Pămîntul și zborul de pasăre. Pămîntul respiră...

Consecvent cu genericul cărții, autorul dedică substanțiale pagini energicentilor în reportajele antologice: Sîseava de pe Mureș, dedicat inimosilor oameni care aușezec Termocentrala de la Mintia și constructorilor, energicentilor din Retezat — Rădăușii pe Rîu Mare Retezat. În urma relecturii acestor frumoase pagini se putea să menționez faptul că scrierul lui Miron Tîc, atunci cînd se află în slujba lumii, capătă ceva din strălucirea diamantului, ceva din greutatea pămîntului patriei, putere de reținere și cuprindere pentru memoria timpului prezent, a timpurilor ce vor veni. Ea gîntierile celor două mari obiective din slujba lumii, ochiul reporterului a fost permanent martor, le-a pîndit creșterea, le-a ascultat pulsul, oamenii, a înțeles spiritul nou al locului, s-a bucurat împreună cu el atunci cînd energia pulsantă de pe Mureș sau în Retezat — Rîu Mare, a călăuzit la nevoile oamenilor. Nu putem să nu remarcăm excelența reportajului Soarele din pline unde periplul reporterului începe tot de pămînt, petrecîndu-se prin lumina grădii și ajungînd la morarii și brutarii care plămădesc ciinele, soarele rotund aiuns pe mesele noastre în fiecare zi. Dar aceste rînduri sînt evident încăncăpătoare pentru o carte adevărată despre oameni și locuri. Am spus foarte puțin despre eroii Luminii huedoreane. Ei se vor descoperi singuri cu depline satisfacții în această carte.

Conștient de genericul cărții, autorul dedică substanțiale pagini energicentilor în reportajele antologice: Sîseava de pe Mureș, dedicat inimosilor oameni care aușezec Termocentrala de la Mintia și constructorilor, energicentilor din Retezat — Rădăușii pe Rîu Mare Retezat. În urma relecturii acestor frumoase pagini se putea să menționez faptul că scrierul lui Miron Tîc, atunci cînd se află în slujba lumii, capătă ceva din strălucirea diamantului, ceva din greutatea pămîntului patriei, putere de reținere și cuprindere pentru memoria timpului prezent, a timpurilor ce vor veni. Ea gîntierile celor două mari obiective din slujba lumii, ochiul reporterului a fost permanent martor, le-a pîndit creșterea, le-a ascultat pulsul, oamenii, a înțeles spiritul nou al locului, s-a bucurat împreună cu el atunci cînd energia pulsantă de pe Mureș sau în Retezat — Rîu Mare, a călăuzit la nevoile oamenilor. Nu putem să nu remarcăm excelența reportajului Soarele din pline unde periplul reporterului începe tot de pămînt, petrecîndu-se prin lumina grădii și ajungînd la morarii și brutarii care plămădesc ciinele, soarele rotund aiuns pe mesele noastre în fiecare zi. Dar aceste rînduri sînt evident încăncăpătoare pentru o carte adevărată despre oameni și locuri. Am spus foarte puțin despre eroii Luminii huedoreane. Ei se vor descoperi singuri cu depline satisfacții în această carte.

Valeriu Bărgău

Miron Tîc: „Lumină huedoreană”, Editura „Facla”, 1988.

Un cetățean, după mai multe decenii, își vizitează comuna natală. Întîlnește oameni pe care nu-i mai cunoaște și care, nici el, la rîndul lor, nu-i mai cunosc. Fiind la o halbă de bere își „filmează” sentimentele pe care le înearcă. Dar este deranjat de un cetățean agresiv. În final se dovedește că agresivitatea omului nu provenea dintr-un fond sufletesc informal, ci dintr-o adîncă amarăcină și din umilință. De aceea și simte nevoia irepresibilă de a se confida cuiva. Un confident străin de totul s-a lăsat pe urmă cel mai convenabil, și devine agresiv în momentul în care omul a schitat intenția de a părăsi masa. Bănușul și de ce Curînd se dovedește a fi un om potolit, multilor, moartea și generozitate. Dar disprețului de soartă care, deși țărăncă, a o mondenă trivoltă mereu în căutarea de senzații inedite. Într-o noapte cu lună clară se deșușape pe ulița satului. La aștept „Indiclu” vizitatorului tresare. Iubise, cu patimă nemăturajată, în înțerea sa, o fată pe care năzăra „vîntul” înțelesului și, cum se vede, arsură aceea pu-șă vindicată, nici după ajunși decenii îl lăsa aceeași persoană cu neavasta cea mondenă a comeșului. Așadar revenise în sat poate tocmai chemat de așa amintire ajit de vite (Viața și o halbă de bere).

O veritabilă doamnă, adevărat, își mîne bănușul și gelosul rol că merge după cîmpărituri în realitate în realizarea unei călătorii, rugîndu-se o dată în orașul învecinat. Pe drum întâlni o aventură amoroasă. Are nevoie de ea, altfel simte că se sufocă. Dar tîmărul și strălucitor sofer e un om respectuos, stăpînit și moral. Se aseamănă izbitor de mult cu totul lăsat acasă. (Astenie de provincie, cea mai reușită piesă a volumului).

Printr-o caracteristică prozel acestui autor se impune, în primul cînd, tensiunea moralizatoare a unui echilibrat, singurul care poate chema la ordine niste personaje nestăpînite, cu ieșiri imprevizibile, în perpetuă căutare de soluții pentru niste existențe care fie că se înearcă în automatismul prafos al cotidianului, fiind lipsite de fantezie, dar nu și de dorința de schimbare, fie că trebuie să iașă din prezentitate unor stări limitate, pure și simple, sînt miscate de un „rău” interior și împersonal care, în parte, se inserționează pe instinctele eroice. Astfel, dacă am aprecia aceste personaje din cele două perspective opuse, eroidism și moralitate, am găsi filiații în Gala Galaction.

Constant Călinescu

Gheorghe Jucă: „Amurg în pădurea de carpeni”, Editura „Eminescu”, 1988.

trecut istoric este atestat, reconstituit cu fidelitate. Cînd un personaj, cînd altul ies din ziduri („trecut”), își joacă momentul de destin în „prezent” și se retrage apoi din nou în trecut. O regie subtil diseminată în didascalii trădatează în autoare un om de satru priceput.

Antofir al lui Vioară aștră aștră piesă în trei acte, ne atrage în făturmile fantasticiului de sorginte folclorică.

Motivul dramatic e preluat dintr-o baladă populară. Antofir, proaspăt „vătaf de ape” (starosteș năvodarilor), căruța îi e refuzată de Savetcoș (fiica a bisericii Știrban și a Iupneșel Dobrina), pornește. Într-o hotărîre disperată, urmărit cu neîncredere de fîrtați, și înfrunte vrăjmașii ascunsă a Vidrosului — „apa spurcată” / Si de peste laudată, / Cine intră nu mai scapă”. Expediția, care i-ar fi îmbogățit pe năvodari și i-ar fi adus-o mîreșă lui Antofir pe Savetcoș, are un sfîrșit tragic. În loc de peste, Antofir prînde în năvod pe Vidruș, vîetele pe jumătate om, pe jumătate vîetețuțoate de apă, căreia nu-i mai dă drumul. Răzburarea Vidrei, mama fetei, este cuplîntă: „eu aș trimitte în bărcile năvodarilor aștră peste încă acestia pler cu totți în adîncuri iar pe Antofir îl va erbi cu hîlul. Piesa are personaje pitorești și bine conturate (le-si putea recunoaște pe strădă), o limbă plină de podabae de lexic regional, valori teatrale de necontestat.

„Alizuna”, un basm dramatic inspirat de aștră-teneza din fabulosul folcloric, e cunoscută puțbilității din reprezentările Naționalului bucureștean. A fost înconunată și cu un premiu național în 1969. Cariera frumoasă a piesei este justificată. „Poetă a replicii” — cum o caracteriza criticul C. Paraschivescu — Tina Ionescu Demetrian a creat o poveste fantastică de real fărmas și un personaj — Alizuna — ce poate, prin pitoresc și originalitate — rămîne în memoria unei literaturi. Adoleșcența — care neaptea devine grăzităci și hăidăuiește cu suratele prin codru — e, de fapt, truceul dragostei dintre Muma dragăcelor și tatăl-pădurar al fetei. În final însă povestea de dragoste a Alizunei și Sîmburului declășăză un proces general de umanizare a tuturor dragăcelor. Piesa iese, astfel, din fantastic întocmai ca o corabie vikingă din ceața Nordului.

Volumul Tinei Ionescu Demetrian atestă un dramaturg de vocație și o simțire teatrală aleasă.

Mircea Filip

Tina Ionescu Demetrian: „Coruna, Antofir al lui Vioară”, Editura „Eminescu”, Colecția „Rampa”, București, 1988.

REPERE ALE CONSTRUCȚIEI DE CONȘTIINȚĂ

SPIRITUL CONGRESULUI AL IX-LEA, TEZELE PENTRU CONGRESUL AL XIV-LEA

VIRȘTELE POEZIEI MILITANTE

evoluția postbelică a literaturii române, mai ales aceea ulterioară istoricului Congres al IX-lea al P.C.R. nu va încăpea niciodată, fiind vorba de „înțelesuri”, „retrospective”, „recapitulări”, în cadrul proclamației ale unui grup de literatură, cicl, dincolo de varietatea tematică și stilistică a fenomenului, este vorba de o epocă literară omogenă ca direcție, ideologică estetică și distinctă ca mesaj-cifrat în diversitatea de formule artistice. Cele câteva „sinteze” ce s-au scris sunt notate, în primul rând de impresia, variabilă sub aspect taxonomic, a unei materii atlată permanent în mișcare, încă neajustată, față de care judecările de valoare par de multe ori premature, instanțane ori parțiale. Așezarea acestor materii încă eterogene, asupra „clasicizării” care încă timp, căci adevăratul judecător al fenomenelor literare se află dincolo de pulsația clipei, într-un obiectivism epurat de jumoaera fierbinte a contemporaneității, acolo unde valorile s-au așezat, cristalizate începe și patimile să înceteze. E firesc ca astfel de sinteze „arbitrar” să conțină acel mare coeficient de arbitraritate și la fel de firești sinteză reacțiile care, cind nu vin din patimă și rea credință, au conștiința acută a timpului necesar, adevăratul fauritor de ferarhii literare durabile.

Istoria literară nu este un simplu oficiu de registratură, ea vine, de obicei, în urma judecărilor de valoare, a ferarhiilor conștiente. O istorie literară devine viabilă în măsura în care implementează în structura ei organizate strategii valorizării critice, spiritul diferențierii expresive, perspectiva axiologică, expresivitatea limbajelor și formelor de expresie artistică.

În studiul tuturor acestor considerente ce apar de-a lungul timpului, identifiem în literatura postbelică o epocă de incontestabilă realizări, în care se pot citi cu siguranță unele direcții, tendințe, orientări, a căror evaluare devine, pe timp ce trece, o cerință a investigațiilor critice, estetice, teoretice, ideologice. Această cu atât mai mult cu cât e vorba de un amplu proces de continuitate pe care îl parcurge literatura română în anii de după Eliberare (nu intră aici în discuție anii stagnării marcate de mistificările manichee ale inghețului dogmatic în care, sub emblema „realismului socialist”, se circula în literatură cu acie false de liberă creștere).

Reînnoirea firului rupt cu tradiția n-a intrat să se producă în acest fel literatura legimindu-și poate cel mai peren criteriu al modernității sale și al substanțialității ei valorice. „Redescoperirea” tradiției a însemnat, deopotrivă, legitimare organică și reșterire a demnității, dar și punctul de referență al unor căutări noi, valorice ori raportarea la ideea ireductibilului românesc, prin cultivarea unor diversități de stiluri și formule sincrone cu marile căutări (artistice, estetice, etice, filosofice) ale veacului...

Fenomenul este foarte vizibil în domeniul prozel, primul deceniu republican fiind, se știe, dominat de roman (Z. Stancu, M. Sadoveanu, G. Călinescu, M. Preda, T. Popovici, Camil Petrescu, E. Barbu...). Dincolo de unele eșecuri ori căutări sterile, tendințose, proza reia, în maniera noilor soluții morale, ideologice, estetice, mai vechile teme privind viața satului, destinul intelectualului, evenimentul istoric, acordându-se totodată la realitatea socială a momentului istoric radiografiat din perspectiva mutațiilor sociale și de conștiință impuse de anii de frează ai Revoluției... Dobândindu-și acea „conștiință de sine”, grație căreia procesul de materializare și implementare în deceniile 7 și 8 literatură a beneficiat de marile deschideri vizionare operate în viața țării de Congresul al IX-lea, care lasă în urmă o „etapă” și deschide o „epocă” de mari împliniri. „Revizuirea” vechilor modalități prozice s-a făcut concomitent cu asimilarea unor tehnici noi, ajungându-se de multe ori la formule cu totul originale. Nu e întâmplător, așadar, că H.P. Bengescu este considerat de mult de critica noastră interbelică o „mare europeană” sau că, azi, pe piața literară americană trilogia lui Marin Preda, „Cel mai înalt din cer”, „Pământul”, „Sărutul”, a suscitad un interes deplin, după ce Marele Singuratic euseasa alogiile criticii pariziene.

În urma prozel, poezia marchează după Eliberare o evoluție mai anevoioasă, ulterior împinzându-se anumite linii (direcții) distincte ale evoluției sale. O privire bilanțieră a dezvoltării acestui sector literar nu trebuie să ne scuzăm să înțelegem sinucitarea anevoioasă, meandrea unei dramătic și tipică epocilor de tranziție. Există, mai întâi, marile creații afirmate deplin în epoca interbelică, care trăiesc și continuă să scrie și după Eliberare. Acești clasici ai literaturii noastre moderne (L. Blaga, T. Arghezi, J. Barbu, G. Bacovia, Al. Philippide, Vasile Voiculescu, G. Călinescu) au exercitat influență covârșitoare în redescoperirea „identității de sine”, în „modelarea” celui liric de profunzime cultivat de generația galzicăstă, după restabilirea legăturii cu tradiția. Li se pot adăuga acestora: Ion Vinea, Adrian Maniu, Emil Isac, Camil Baltazar, V. Eftimiu, Virgil Gheorghiu, Emil Botta...

Concomitent se afirmă acele generații noi, al căror drum în literatură începe în anii interbelici, dar a căror consacrare distinctă se produce în anii de după război. Poezia este chemată să răspundă unor comandamente sociale și, grație mesajului ei direct, ea devine politică, civică, reverberind spiritul militant-patriotic al evenimentelor de epocă. Pe acest canal al evenimentului, ea devine veritabilă narativă, dobândind un plener caracter epico. Poezia patosului și angajării sociale va cultiva apoi acii de lirică a cetății nu lipsită, uneori, de sensuri afective și reflexive mai adânci. Tumultul vremurilor noi naște poezii pe măsură, astfel că un prim moment ar fi acela al poemului de „largă respirație”. Dacă Mihai Beniuc rămâne, ca „tobășor al timpurilor noi”, poetul-activist cel mai reprezentativ al Revoluției, „herald și rapsod al vremii sale” (Perpessicuss), și al cărui vulcanism e profetic (G. Călinescu), Eugen Jebeleanu va deveni cel mai reprezentativ în ceea ce privește orientarea poeziei spre epic, spre obiectiv. În această etapă, a dorinței de creație sale, poezia devine pentru E. Jebeleanu un act de responsabilitate morală și socială, chiar o expresie a esenței tragice a evenimentelor. Dacă în poemul de largă respirație în satul lui Sahia poetul evocă ritmurile galopante ale noilor prefaceri revoluționare, în *Surulul Hiroshimii* el va da glas aceluși atitudine umaniste, înviind la reflecție vizionară și la acel fel de responsabilitate moral-civică, fără care nu mai poate să se scrie istoria adevărată a epocii noastre. De un civism mai pronunțat se bucură a treia perioadă de creație a poetului, cind lirismul se interioarează și își schimbă perspectiva: nu mai e o expresie a justițiarului, ci a unui civism angajat, plener, implicat în destinul cetății. Ciclul *Parabole civile* din vol. *Hanibal* (1972) propune un lirism dens, concentrat, de multe ori sarcastic și pamfletar, chiar parabolic și alegoric, pe teme mai largi privind condiția socială a omului. În ele, poetul se înfățișează ca o conștiință lucidă, rece, a unei istorii febrile, ca într-un volum mai de pe urmă, *Arma secretă*, unde înținem aceeași atmosferă de reflecție densă și de civism apăsat.

Dintr-o generație interbelică provine și Zaharia Stancu, autor liric remarcabil, încercând de multe ori struna poeziei politice (vezi metafora horatiană a ambarcațiunii în largul oceanului exemplificind-o frenetică poezie politică). Umanitaristă este și poezia lui M.R. Paraschivescu, dar și o artă poetică precum „Eram bărbatul care...” a lui G. Călinescu, vorbind de imperioasă integrare militantă, altruistă a poetului în ritmul vechii noi. Poeta vates fusese Goga, însă,

tot „poeta vates” va fi și Beniuc, exemplificind aceeași categorie a înainte-mergătorilor în idet unanimitate și atitudine revoluționare.

Dar în climatul postbelic vor trăi, mai întâi, „ultimii mohicani ai avangardismului” (Scalet Callimachi, Sasa Pană, Virgil Teodorescu, Gellu Nănum), a căror influență va fi minimă în literatura epocii.

Putem vorbi apoi, de acea „generație a războiului”, deziluzionată de marile orori ale conflagrației, distinctă prin prozaizata mesajului, banală în idealitatea ei și fantezistă în soluțiile vizionare ale lirismului (Constant Tonesaru, Dimitrie Stăruț, Sergiu Filaret, Geo Dumitrescu), o generație „pierdută” și „regăsită”. Concomitent aproape coagulează gruparea *Cerculul literar de la Sibiu*, cultivind o resurrecție a lirismului balades, în care Goethe vedea „suprema formă a poeziei lirice”...

La începutul deceniului al șaselea se afirmă, însă, cea mai puternică generație literară postbelică, al cărei șefanor va deveni Nicolae Labie. Ea aduce o neobișnuită frenzie lirică, o reformulare proaspătă a limbajului liric, încercind totodată și o problematizare a existenței. Deși nu putem considera influența lui absolută la toți poezii acestei generații galzicăstă, Labie rămâne simbolul ei morali și „conștient” a acestora care s-ar sfârși, semnificativ vorbind cu Nichita Stănescu, poetul care, după Eminescu și Arghezi, a săvârșit o adevărată revoluție a limbajului poetic românesc. Marcată de o puternică unitate de acțiune curată și justă, născută, desigur, de o critică „conștientă” a acestuia care s-ar sfârși, semnificativ vorbind cu Nichita Stănescu, poetul care, după Eminescu și Arghezi, a săvârșit o adevărată revoluție a limbajului poetic românesc. Marcată de o puternică unitate de acțiune curată și justă, născută, desigur, de o critică „conștientă” a acestuia care s-ar sfârși, semnificativ vorbind cu Nichita Stănescu, poetul care, după Eminescu și Arghezi, a săvârșit o adevărată revoluție a limbajului poetic românesc. Marcată de o puternică unitate de acțiune curată și justă, născută, desigur, de o critică „conștientă” a acestuia care s-ar sfârși, semnificativ vorbind cu Nichita Stănescu, poetul care, după Eminescu și Arghezi, a săvârșit o adevărată revoluție a limbajului poetic românesc. Marcată de o puternică unitate de acțiune curată și justă, născută, desigur, de o critică „conștientă” a acestuia care s-ar sfârși, semnificativ vorbind cu Nichita Stănescu, poetul care, după Eminescu și Arghezi, a săvârșit o adevărată revoluție a limbajului poetic românesc. Marcată de o puternică unitate de acțiune curată și justă, născută, desigur, de o critică „conștientă” a acestuia care s-ar sfârși, semnificativ vorbind cu Nichita Stănescu, poetul care, după Eminescu și Arghezi, a săvârșit o adevărată revoluție a limbajului poetic românesc. Marcată de o puternică unitate de acțiune curată și justă, născută, desigur, de o critică „conștientă” a acestuia care s-ar sfârși, semnificativ vorbind cu Nichita Stănescu, poetul care, după Eminescu și Arghezi, a săvârșit o adevărată revoluție a limbajului poetic românesc. Marcată de o puternică unitate de acțiune curată și justă, născută, desigur, de o critică „conștientă” a acestuia care s-ar sfârși, semnificativ vorbind cu Nichita Stănescu, poetul care, după Eminescu și Arghezi, a săvârșit o adevărată revoluție a limbajului poetic românesc. Marcată de o puternică unitate de acțiune curată și justă, născută, desigur, de o critică „conștientă” a acestuia care s-ar sfârși, semnificativ vorbind cu Nichita Stănescu, poetul care, după Eminescu și Arghezi, a săvârșit o adevărată revoluție a limbajului poetic românesc. Marcată de o puternică unitate de acțiune curată și justă, născută, desigur, de o critică „conștientă” a acestuia care s-ar sfârși, semnificativ vorbind cu Nichita Stănescu, poetul care, după Eminescu și Arghezi, a săvârșit o adevărată revoluție a limbajului poetic românesc. Marcată de o puternică unitate de acțiune curată și justă, născută, desigur, de o critică „conștientă” a acestuia care s-ar sfârși, semnificativ vorbind cu Nichita Stănescu, poetul care, după Eminescu și Arghezi, a săvârșit o adevărată revoluție a limbajului poetic românesc. Marcată de o puternică unitate de acțiune curată și justă, născută, desigur, de o critică „conștientă” a acestuia care s-ar sfârși, semnificativ vorbind cu Nichita Stănescu, poetul care, după Eminescu și Arghezi, a săvârșit o adevărată revoluție a limbajului poetic românesc. Marcată de o puternică unitate de acțiune curată și justă, născută, desigur, de o critică „conștientă” a acestuia care s-ar sfârși, semnificativ vorbind cu Nichita Stănescu, poetul care, după Eminescu și Arghezi, a săvârșit o adevărată revoluție a limbajului poetic românesc. Marcată de o puternică unitate de acțiune curată și justă, născută, desigur, de o critică „conștientă” a acestuia care s-ar sfârși, semnificativ vorbind cu Nichita Stănescu, poetul care, după Eminescu și Arghezi, a săvârșit o adevărată revoluție a limbajului poetic românesc. Marcată de o puternică unitate de acțiune curată și justă, născută, desigur, de o critică „conștientă” a acestuia care s-ar sfârși, semnificativ vorbind cu Nichita Stănescu, poetul care, după Eminescu și Arghezi, a săvârșit o adevărată revoluție a limbajului poetic românesc. Marcată de o puternică unitate de acțiune curată și justă, născută, desigur, de o critică „conștientă” a acestuia care s-ar sfârși, semnificativ vorbind cu Nichita Stănescu, poetul care, după Eminescu și Arghezi, a săvârșit o adevărată revoluție a limbajului poetic românesc. Marcată de o puternică unitate de acțiune curată și justă, născută, desigur, de o critică „conștientă” a acestuia care s-ar sfârși, semnificativ vorbind cu Nichita Stănescu, poetul care, după Eminescu și Arghezi, a săvârșit o adevărată revoluție a limbajului poetic românesc. Marcată de o puternică unitate de acțiune curată și justă, născută, desigur, de o critică „conștientă” a acestuia care s-ar sfârși, semnificativ vorbind cu Nichita Stănescu, poetul care, după Eminescu și Arghezi, a săvârșit o adevărată revoluție a limbajului poetic românesc. Marcată de o puternică unitate de acțiune curată și justă, născută, desigur, de o critică „conștientă” a acestuia care s-ar sfârși, semnificativ vorbind cu Nichita Stănescu, poetul care, după Eminescu și Arghezi, a săvârșit o adevărată revoluție a limbajului poetic românesc. Marcată de o puternică unitate de acțiune curată și justă, născută, desigur, de o critică „conștientă” a acestuia care s-ar sfârși, semnificativ vorbind cu Nichita Stănescu, poetul care, după Eminescu și Arghezi, a săvârșit o adevărată revoluție a limbajului poetic românesc. Marcată de o puternică unitate de acțiune curată și justă, născută, desigur, de o critică „conștientă” a acestuia care s-ar sfârși, semnificativ vorbind cu Nichita Stănescu, poetul care, după Eminescu și Arghezi, a săvârșit o adevărată revoluție a limbajului poetic românesc. Marcată de o puternică unitate de acțiune curată și justă, născută, desigur, de o critică „conștientă” a acestuia care s-ar sfârși, semnificativ vorbind cu Nichita Stănescu, poetul care, după Eminescu și Arghezi, a săvârșit o adevărată revoluție a limbajului poetic românesc. Marcată de o puternică unitate de acțiune curată și justă, născută, desigur, de o critică „conștientă” a acestuia care s-ar sfârși, semnificativ vorbind cu Nichita Stănescu, poetul care, după Eminescu și Arghezi, a săvârșit o adevărată revoluție a limbajului poetic românesc. Marcată de o puternică unitate de acțiune curată și justă, născută, desigur, de o critică „conștientă” a acestuia care s-ar sfârși, semnificativ vorbind cu Nichita Stănescu, poetul care, după Eminescu și Arghezi, a săvârșit o adevărată revoluție a limbajului poetic românesc. Marcată de o puternică unitate de acțiune curată și justă, născută, desigur, de o critică „conștientă” a acestuia care s-ar sfârși, semnificativ vorbind cu Nichita Stănescu, poetul care, după Eminescu și Arghezi, a săvârșit o adevărată revoluție a limbajului poetic românesc. Marcată de o puternică unitate de acțiune curată și justă, născută, desigur, de o critică „conștientă” a acestuia care s-ar sfârși, semnificativ vorbind cu Nichita Stănescu, poetul care, după Eminescu și Arghezi, a săvârșit o adevărată revoluție a limbajului poetic românesc. Marcată de o puternică unitate de acțiune curată și justă, născută, desigur, de o critică „conștientă” a acestuia care s-ar sfârși, semnificativ vorbind cu Nichita Stănescu, poetul care, după Eminescu și Arghezi, a săvârșit o adevărată revoluție a limbajului poetic românesc. Marcată de o puternică unitate de acțiune curată și justă, născută, desigur, de o critică „conștientă” a acestuia care s-ar sfârși, semnificativ vorbind cu Nichita Stănescu, poetul care, după Eminescu și Arghezi, a săvârșit o adevărată revoluție a limbajului poetic românesc. Marcată de o puternică unitate de acțiune curată și justă, născută, desigur, de o critică „conștientă” a acestuia care s-ar sfârși, semnificativ vorbind cu Nichita Stănescu, poetul care, după Eminescu și Arghezi, a săvârșit o adevărată revoluție a limbajului poetic românesc. Marcată de o puternică unitate de acțiune curată și justă, născută, desigur, de o critică „conștientă” a acestuia care s-ar sfârși, semnificativ vorbind cu Nichita Stănescu, poetul care, după Eminescu și Arghezi, a săvârșit o adevărată revoluție a limbajului poetic românesc. Marcată de o puternică unitate de acțiune curată și justă, născută, desigur, de o critică „conștientă” a acestuia care s-ar sfârși, semnificativ vorbind cu Nichita Stănescu, poetul care, după Eminescu și Arghezi, a săvârșit o adevărată revoluție a limbajului poetic românesc. Marcată de o puternică unitate de acțiune curată și justă, născută, desigur, de o critică „conștientă” a acestuia care s-ar sfârși, semnificativ vorbind cu Nichita Stănescu, poetul care, după Eminescu și Arghezi, a săvârșit o adevărată revoluție a limbajului poetic românesc. Marcată de o puternică unitate de acțiune curată și justă, născută, desigur, de o critică „conștientă” a acestuia care s-ar sfârși, semnificativ vorbind cu Nichita Stănescu, poetul care, după Eminescu și Arghezi, a săvârșit o adevărată revoluție a limbajului poetic românesc. Marcată de o puternică unitate de acțiune curată și justă, născută, desigur, de o critică „conștientă” a acestuia care s-ar sfârși, semnificativ vorbind cu Nichita Stănescu, poetul care, după Eminescu și Arghezi, a săvârșit o adevărată revoluție a limbajului poetic românesc. Marcată de o puternică unitate de acțiune curată și justă, născută, desigur, de o critică „conștientă” a acestuia care s-ar sfârși, semnificativ vorbind cu Nichita Stănescu, poetul care, după Eminescu și Arghezi, a săvârșit o adevărată revoluție a limbajului poetic românesc. Marcată de o puternică unitate de acțiune curată și justă, născută, desigur, de o critică „conștientă” a acestuia care s-ar sfârși, semnificativ vorbind cu Nichita Stănescu, poetul care, după Eminescu și Arghezi, a săvârșit o adevărată revoluție a limbajului poetic românesc. Marcată de o puternică unitate de acțiune curată și justă, născută, desigur, de o critică „conștientă” a acestuia care s-ar sfârși, semnificativ vorbind cu Nichita Stănescu, poetul care, după Eminescu și Arghezi, a săvârșit o adevărată revoluție a limbajului poetic românesc. Marcată de o puternică unitate de acțiune curată și justă, născută, desigur, de o critică „conștientă” a acestuia care s-ar sfârși, semnificativ vorbind cu Nichita Stănescu, poetul care, după Eminescu și Arghezi, a săvârșit o adevărată revoluție a limbajului poetic românesc. Marcată de o puternică unitate de acțiune curată și justă, născută, desigur, de o critică „conștientă” a acestuia care s-ar sfârși, semnificativ vorbind cu Nichita Stănescu, poetul care, după Eminescu și Arghezi, a săvârșit o adevărată revoluție a limbajului poetic românesc. Marcată de o puternică unitate de acțiune curată și justă, născută, desigur, de o critică „conștientă” a acestuia care s-ar sfârși, semnificativ vorbind cu Nichita Stănescu, poetul care, după Eminescu și Arghezi, a săvârșit o adevărată revoluție a limbajului poetic românesc. Marcată de o puternică unitate de acțiune curată și justă, născută, desigur, de o critică „conștientă” a acestuia care s-ar sfârși, semnificativ vorbind cu Nichita Stănescu, poetul care, după Eminescu și Arghezi, a săvârșit o adevărată revoluție a limbajului poetic românesc. Marcată de o puternică unitate de acțiune curată și justă, născută, desigur, de o critică „conștientă” a acestuia care s-ar sfârși, semnificativ vorbind cu Nichita Stănescu, poetul care, după Eminescu și Arghezi, a săvârșit o adevărată revoluție a limbajului poetic românesc. Marcată de o puternică unitate de acțiune curată și justă, născută, desigur, de o critică „conștientă” a acestuia care s-ar sfârși, semnificativ vorbind cu Nichita Stănescu, poetul care, după Eminescu și Arghezi, a săvârșit o adevărată revoluție a limbajului poetic românesc. Marcată de o puternică unitate de acțiune curată și justă, născută, desigur, de o critică „conștientă” a acestuia care s-ar sfârși, semnificativ vorbind cu Nichita Stănescu, poetul care, după Eminescu și Arghezi, a săvârșit o adevărată revoluție a limbajului poetic românesc. Marcată de o puternică unitate de acțiune curată și justă, născută, desigur, de o critică „conștientă” a acestuia care s-ar sfârși, semnificativ vorbind cu Nichita Stănescu, poetul care, după Eminescu și Arghezi, a săvârșit o adevărată revoluție a limbajului poetic românesc. Marcată de o puternică unitate de acțiune curată și justă, născută, desigur, de o critică „conștientă” a acestuia care s-ar sfârși, semnificativ vorbind cu Nichita Stănescu, poetul care, după Eminescu și Arghezi, a săvârșit o adevărată revoluție a limbajului poetic românesc. Marcată de o puternică unitate de acțiune curată și justă, născută, desigur, de o critică „conștientă” a acestuia care s-ar sfârși, semnificativ vorbind cu Nichita Stănescu, poetul care, după Eminescu și Arghezi, a săvârșit o adevărată revoluție a limbajului poetic românesc. Marcată de o puternică unitate de acțiune curată și justă, născută, desigur, de o critică „conștientă” a acestuia care s-ar sfârși, semnificativ vorbind cu Nichita Stănescu, poetul care, după Eminescu și Arghezi, a săvârșit o adevărată revoluție a limbajului poetic românesc. Marcată de o puternică unitate de acțiune curată și justă, născută, desigur, de o critică „conștientă” a acestuia care s-ar sfârși, semnificativ vorbind cu Nichita Stănescu, poetul care, după Eminescu și Arghezi, a săvârșit o adevărată revoluție a limbajului poetic românesc. Marcată de o puternică unitate de acțiune curată și justă, născută, desigur, de o critică „conștientă” a acestuia care s-ar sfârși, semnificativ vorbind cu Nichita Stănescu, poetul care, după Eminescu și Arghezi, a săvârșit o adevărată revoluție a limbajului poetic românesc. Marcată de o puternică unitate de acțiune curată și justă, născută, desigur, de o critică „conștientă” a acestuia care s-ar sfârși, semnificativ vorbind cu Nichita Stănescu, poetul care, după Eminescu și Arghezi, a săvârșit o adevărată revoluție a limbajului poetic românesc. Marcată de o puternică unitate de acțiune curată și justă, născută, desigur, de o critică „conștientă” a acestuia care s-ar sfârși, semnificativ vorbind cu Nichita Stănescu, poetul care, după Eminescu și Arghezi, a săvârșit o adevărată revoluție a limbajului poetic românesc. Marcată de o puternică unitate de acțiune curată și justă, născută, desigur, de o critică „conștientă” a acestuia care s-ar sfârși, semnificativ vorbind cu Nichita Stănescu, poetul care, după Eminescu și Arghezi, a săvârșit o adevărată revoluție a limbajului poetic românesc. Marcată de o puternică unitate de acțiune curată și justă, născută, desigur, de o critică „conștientă” a acestuia care s-ar sfârși, semnificativ vorbind cu Nichita Stănescu, poetul care, după Eminescu și Arghezi, a săvârșit o adevărată revoluție a limbajului poetic românesc. Marcată de o puternică unitate de acțiune curată și justă, născută, desigur, de o critică „conștientă” a acestuia care s-ar sfârși, semnificativ vorbind cu Nichita Stănescu, poetul care, după Eminescu și Arghezi, a săvârșit o adevărată revoluție a limbajului poetic românesc. Marcată de o puternică unitate de acțiune curată și justă, născută, desigur, de o critică „conștientă” a acestuia care s-ar sfârși, semnificativ vorbind cu Nichita Stănescu, poetul care, după Eminescu și Arghezi, a săvârșit o adevărată revoluție a limbajului poetic românesc. Marcată de o puternică unitate de acțiune curată și justă, născută, desigur, de o critică „conștientă” a acestuia care s-ar sfârși, semnificativ vorbind cu Nichita Stănescu, poetul care, după Eminescu și Arghezi, a săvârșit o adevărată revoluție a limbajului poetic românesc. Marcată de o puternică unitate de acțiune curată și justă, născută, desigur, de o critică „conștientă” a acestuia care s-ar sfârși, semnificativ vorbind cu Nichita Stănescu, poetul care, după Eminescu și Arghezi, a săvârșit o adevărată revoluție a limbajului poetic românesc. Marcată de o puternică unitate de acțiune curată și justă, născută, desigur, de o critică „conștientă” a acestuia care s-ar sfârși, semnificativ vorbind cu Nichita Stănescu, poetul care, după Eminescu și Arghezi, a săvârșit o adevărată revoluție a limbajului poetic românesc. Marcată de o puternică unitate de acțiune curată și justă, născută, desigur, de o critică „conștientă” a acestuia care s-ar sfârși, semnificativ vorbind cu Nichita Stănescu, poetul care, după Eminescu și Arghezi, a săvârșit o adevărată revoluție a limbajului poetic românesc. Marcată de o puternică unitate de acțiune curată și justă, născută, desigur, de o critică „conștientă” a acestuia care s-ar sfârși, semnificativ vorbind cu Nichita Stănescu, poetul care, după Eminescu și Arghezi, a săvârșit o adevărată revoluție a limbajului poetic românesc. Marcată de o puternică unitate de acțiune curată și justă, născută, desigur, de o critică „conștientă” a acestuia care s-ar sfârși, semnificativ vorbind cu Nichita Stănescu, poetul care, după Eminescu și Arghezi, a săvârșit o adevărată revoluție a limbajului poetic românesc. Marcată de o puternică unitate de acțiune curată și justă, născută, desigur, de o critică „conștientă” a acestuia care s-ar sfârși, semnificativ vorbind cu Nichita Stănescu, poetul care, după Eminescu și Arghezi, a săvârșit o adevărată revoluție a limbajului poetic românesc. Marcată de o puternică unitate de acțiune curată și justă, născută, desigur, de o critică „conștientă” a acestuia care s-ar sfârși, semnificativ vorbind cu Nichita Stănescu, poetul care, după Eminescu și Arghezi, a săvârșit o adevărată revoluție a limbajului poetic românesc. Marcată de o puternică unitate de acțiune curată și justă, născută, desigur, de o critică „conștientă” a acestuia care s-ar sfârși, semnificativ vorbind cu Nichita Stănescu, poetul care, după Eminescu și Arghezi, a săvârșit o adevărată revoluție a limbajului poetic românesc. Marcată de o puternică unitate de acțiune curată și justă, născută, desigur, de o critică „conștientă” a acestuia care s-ar sfârși, semnificativ vorbind cu Nichita Stănescu, poetul care, după Eminescu și Arghezi, a săvârșit o adevărată revoluție a limbajului poetic românesc. Marcată de o puternică unitate de acțiune curată și justă, născută, desigur, de o critică „conștientă” a acestuia care s-ar sfârși, semnificativ vorbind cu Nichita Stănescu, poetul care, după Eminescu și Arghezi, a săvârșit o adevărată revoluție a limbajului poetic românesc. Marcată de o puternică unitate de acțiune curată și justă, născută, desigur, de o critică „conștientă” a acestuia care s-ar sfârși, semnificativ vorbind cu Nichita Stănescu, poetul care, după Eminescu și Arghezi, a săvârșit o adevărată revoluție a limbajului poetic românesc. Marcată de o puternică unitate de acțiune curată și justă, născută, desigur, de o critică „conștientă” a acestuia care s-ar sfârși, semnificativ vorbind cu Nichita Stănescu, poetul care, după Eminescu și Arghezi, a săvârșit o adevărată revoluție a limbajului poetic românesc. Marcată de o puternică unitate de acțiune curată și justă, născută, desigur, de o critică „conștientă” a acestuia care s-ar sfârși, semnificativ vorbind cu Nichita Stănescu, poetul care, după Eminescu și Arghezi, a săvârșit o adevărată revoluție a limbajului poetic românesc. Marcată de o puternică unitate de acțiune curată și justă, născută, desigur, de o critică „conștientă” a acestuia care s-ar sfârși, semnificativ vorbind cu Nichita Stănescu, poetul care, după Eminescu și Arghezi, a săvârșit o adevărată revoluție a limbajului poetic românesc. Marcată de o puternică unitate de acțiune curată și justă, născută, desigur, de o critică „conștientă” a acestuia care s-ar sfârși, semnificativ vorbind cu Nichita Stănescu, poetul care, după Eminescu și Arghezi, a săvârșit o adevărată revoluție a limbajului poetic românesc. Marcată de o puternică unitate de acțiune curată și justă, născută, desigur, de o critică „conștientă” a acestuia care s-ar sfârși, semnificativ vorbind cu Nichita Stănescu, poetul care, după Eminescu și Arghezi, a săvârșit o adevărată revoluție a limbajului poetic românesc. Marcată de o puternică unitate de acțiune curată și justă, născută, desigur, de o critică „conștientă” a acestuia care s-ar sfârși, semnificativ vorbind cu Nichita Stănescu, poetul care, după Eminescu și Arghezi, a săvârșit o adevărată revoluție a limbajului poetic românesc. Marcată de o puternică unitate de acțiune curată și justă, născută, desigur, de o critică „conștientă” a acestuia care s-ar sfârși, semnificativ vorbind cu Nichita Stănescu, poetul care, după Eminescu și Arghezi, a săvârșit o adevărată revoluție a limbajului poetic românesc. Marcată de o puternică unitate de acțiune curată și justă, născută, desigur, de o critică „conștientă” a acestuia care s-ar sfârși, semnificativ vorbind cu Nichita Stănescu, poetul care, după Eminescu și Arghezi, a săvârșit o adevărată revoluție a limbajului poetic românesc. Marcată de o puternică unitate de acțiune curată și justă, născută, desigur, de o critică „conștientă” a acestuia care s-ar sfârși, semnificativ vorbind cu Nichita Stănescu, poetul care, după Eminescu și Arghezi, a săvârșit o adevărată revoluție a limbajului poetic românesc. Marcată de o puternică unitate de acțiune curată și justă, născută, desigur, de o critică „conștientă” a acestuia care s-ar sfârși, semnificativ vorbind cu Nichita Stănescu, poetul care, după Eminescu și Arghezi, a săvârșit o adevărată revoluție a limbajului poetic românesc. Marcată de o puternică unitate de acțiune curată și justă, născută, desigur, de o critică „conștientă” a acestuia care s-ar sfârși, semnificativ vorbind cu Nichita Stănescu, poetul care, după Eminescu și Arghezi, a săvârșit o adevărată revoluție a limbajului poetic românesc. Marcată de o puternică unitate de acțiune curată și justă, născută, desigur, de o critică „conștientă” a acestuia care s-ar sfârși, semnificativ vorbind cu Nichita Stănescu, poetul care, după Eminescu și Arghezi, a săvârșit o adevărată revoluție a limbajului poetic românesc. Marcată de o puternică unitate de acțiune curată și justă, născută, desigur, de o critică „conștientă” a acestuia care s-ar sfârși, semnificativ vorbind cu Nichita Stănescu, poetul care, după Eminescu și Arghezi, a săvârșit o adevărată revoluție a limbajului poetic românesc. Marcată de o puternică unitate de acțiune curată și justă, născută, desigur, de o critică „conștientă” a acestuia care s-ar sfârși, semnificativ vorbind cu Nichita Stănescu, poetul care, după Eminescu și Arghezi, a săvârșit o adevărată revoluție a limbajului poetic românesc. Marcată de o puternică unitate de acțiune curată și justă, născută, desigur, de o critică „conștientă” a acestuia care s-ar sfârși, semnificativ vorbind cu Nichita Stănescu, poetul care, după Eminescu și Arghezi, a săvârșit o adevărată revoluție a limbajului poetic românesc. Marcată de o puternică unitate de acțiune curată și justă, născută, desigur, de o critică „conștientă” a acestuia care s-ar sfârși, semnificativ vorbind cu Nichita Stănescu, poetul care, după Eminescu și Arghezi, a săvârșit o adevărată revoluție a limbajului poetic românesc. Marcată de o puternică unitate de acțiune curată și justă, născută, desigur, de o critică „conștientă” a acestuia care s-ar sfârși, semnificativ vorbind cu Nichita Stănescu, poetul care, după Eminescu și Arghezi, a săvârșit o adevărată revoluție a limbajului poetic românesc. Marcată de o puternică unitate de acțiune curată și justă, născută, desigur, de o critică „conștientă” a acestuia care s-ar sfârși, semnificativ vorbind cu Nichita Stănescu, poetul care, după Eminescu și Arghezi, a săvârșit o adevărată revoluție a limbajului poetic românesc. Marcată de o puternică unitate de acțiune curată și justă, născută, desigur, de o critică „conștientă” a acestuia care s-ar sfârși, semnificativ vorbind cu Nichita Stănescu, poetul care, după Eminescu și Arghezi, a săvârșit o adevărată revoluție a limbajului poetic românesc. Marcată de o puternică unitate de acțiune curată și justă, născută, desigur, de o critică „conștientă” a acestuia care s-ar sfârși, semnificativ vorbind cu Nichita Stănescu, poetul care, după Eminescu și Arghezi, a săvârșit o adevărată revoluție a limbajului poetic românesc. Marcată de o puternică unitate de acțiune curată și justă, născută, desigur, de o critică „conștientă” a acestuia care s-ar sfârși, semnificativ vorbind cu Nichita Stănescu, poetul care, după Eminescu și Arghezi, a săvârșit o adevărată revoluție a limbajului poetic românesc. Marcată de o puternică unitate de acțiune curată și justă, născută, desigur, de o critică „conștientă” a acestuia care s-ar sfârși, semnificativ vorbind cu Nichita Stănescu, poetul care, după Eminescu și Arghezi, a săvârșit o adevărată revoluție a limbajului poetic românesc. Marcată de o puternică unitate de acțiune curată și justă, născută, desigur, de o critică „conștientă” a acestuia care s-ar sfârși, semnificativ vorbind cu Nichita Stănescu, poetul care, după Eminescu și Arghezi, a săvârșit o adevărată revoluție a limbajului poetic românesc. Marcată de o puternică unitate de acțiune curată și justă, născută, desigur, de o critică „conștientă” a acestuia care s-ar sfârși, semnificativ vorbind cu Nichita Stănescu, poetul care, după Eminescu și Arghezi, a săvârșit o adevărată revoluție a limbajului poetic românesc. Marcată de o puternică unitate de acțiune curată și justă, născută, desigur, de o critică „conștientă” a acestuia care s-ar sfârși, semnificativ vorbind cu Nichita Stănescu, poetul care, după Eminescu și Arghezi, a săvârșit o adevărată revoluție a limbajului poetic românesc. Marcată de o puternică unitate de acțiune curată și justă, născută, desigur, de o critică „conștientă” a acestuia care s-ar sfârși, semnificativ vorbind cu Nichita Stănescu, poetul care, după Eminescu și Arghezi, a săvârșit o adevărată revoluție a limbajului poetic românesc. Marcată de o puternică unitate de acțiune curată și justă, născută, desigur, de o critică „conștientă” a acestuia care s-ar sfârși, semnificativ vorbind cu Nichita Stănescu, poetul care, după Eminescu și Arghezi, a săvârșit o adevărată revoluție a limbajului poetic românesc. Marcată de o puternică unitate de acțiune curată și justă, născută, desigur, de o critică „conștientă” a acestuia care s-ar sfârși, semnificativ vorbind cu Nichita Stănescu, poetul care, după Eminescu și Arghezi, a săvârșit o adevărată revoluție a limbajului poetic românesc. Marcată de o puternică unitate de acțiune curată și justă, născută, desigur, de o critică „conștientă” a acestuia care s-ar sfârși, semnificativ vorbind cu Nichita Stănescu, poetul care, după Eminescu și Arghezi, a săvârșit o adevărată revoluție a limbajului poetic românesc. Marcată de o puternică unitate de acțiune curată și justă, născută,

Poeme de gheorghe tomozei

Roll

Bătrînul poet Ghiță-Stephan Roll s-a sezal, năpârțit, în fața hoardai frumugiilor poezii liniere și i-a interpelat cam așa: „Bă, știți voi ce e poezia?” „Nu, nea Ghiță...” „Poezia e o pușcă încărcată cu înșimăie, o vîntătoare de șoimi la care plăci cu șoimul pe umăr, monetărie de băut mizeri, tipografia de lacrimi. Este?” „Nu știm, nea Ghiță...” „Deci nu mă credeți, fiindcă voi, pușlamalari, voi sinteți buni, foarte buni, de' nu nebuni și nici să beți nu știți. În loc să vă-nlițeți într-o țescovină, călea, voi beți finaturi, etichete străinești, beți ambalaje. Așa-i că v-am zis-o?”

Și s-a dat de trei ori peste cap și-a murit. Nu l-am mai văzut niciodată...

Hrană

Albite, vertebrele melancoliei, terburii ce se evaporă.

Construindu-mi, minuțios, eșecurile am ajuns, cu pinzale rupte la Capul Pea-Bunei Dezamădi.

Însfîșit: pămîntul! Am trăit și eu și am iubit pe acest pămînt: mi-au rămas castele amintiri de ospăt.

I-am dat guri mele lighioane și vreații, inscripții în cuneiforme, litere, cifre. Am ajuns hrană. Zornăiți-vă lingurile, sint, cu tot ce sint, al faemei voastre, un leș cu bună mireasmă...

Milă

Și uite-l cum bate roșul cățății, bătrînul cu vechea lui horabă, cu calul coșcov, poate orb: bătrînul ca-duce veacurile pentru ruguri!

tatiana lucsandra

Capete

D'a capo! Așa poruncește divizorul debutant gîtului lipit pe butucul viorii.

Ei a slujit de biciușca dresorului, el a slujit de securea căldului și-n coșul de papura albesc peruci relezate din care s'iașese muzică și capete bătrîne, toate semănînd cu al meu, toate-ale mele...

Încă

Mi-am mîncat cuvintele, buzele, dinții, înșfîșit sint sîtul: mi-acopăr pielea, de jînd cu vopselele acre ale dorinții.

E bine! E bine. Abia de mă-ncap aseale capului, pute cap la cap. Încă sint nori, încă sint stele a, miinele meu! O, miinele mele!

Încă scriu despre steaua cu arbori de piine la lumina lămpii cu gaz.

Ca vineri e miine! Ce duminică-i azi!

Clopot

Cînd ne vom reaminti că pe lume mai sint clopote ele vor fi dreptunghiulare.

Peisaj

Aici grădinițe și leagăna albele cranii florale. Herbul cetății e spori de polacoasa de cai.

Zavistii de semne, timp inclinat, sălbăticia, rouă rîncedă. Prelins, un fir de singa pe gura muzicii.

Aici și fluturii sint barbari!

Lacrimă

Brusc demodat ca o locomotivă de cale ferată plîngeam cu o lacrimă de sare grunjoasă, trecînd din pleoapa rîului stîns, lacrimă de lîns, de nîns, de invîns...

Examen de șoferie

Sinteți nebuni? Cum să existe mers înapoi?

CONGRESUL AL IX-LEA AL P. C. R.,

BUCUREȘTII MILENIULUI 3

gîndul așternerii acestor rînduri s-a născut într-o noapte cu ploaie, într-o seară în care am citit în revistă rîndurile lui Mateu Caragiale: „Căci dacă ai să te zicești de ani (ou plus) de bălăduire în București unenori mi se întîmplă încă să mă răsucesc prin ulițe sau chiar mahalale întregi, să văd sint și altele unde știu și pietrele răstălmăcite și crăcile opacilor și scîndurile ulușoare unde cunosc casă cu casă, și știu toată cronica acelor ce i-au sălășluit timp de o jumătate de veac. Le-am văzut luminate de strălucirea precum am văzut filifindul la portul comercial albe sau negre: copiii crescuți sub umbra mării pieriti înainte de vreme, bătrîni uitați de vreme sub ochii cărora m-am înălțat eu — adăuși flori, zimbeți și lacrimi — urcîndu-mă pe scările de amăgiri — una peste alta, mînișca jale decit bucurie și peste tot — în amănunțime — am văzut și desăvîșită, omenească, și umeri cîte un nimic adăugîndu-mă amîntă de viață, scap din vedere că ele sînt și toate, amîntă de ale mele, și căd pe gînduri amîntă de viață cu cîntecul — și-așa înțeleg înțeleg...”

facerele tale solicită mai mult imaginația decit observatia. De aceea m-am decit la adunarea, între cuvintele acestei scrieri, a unora dintre subiectele de meditație pe care mi le-ai furnizat, dorind să las celor de după mine o parte din frământările care m-au bîntuit în ultimii ani, anii în care, spre-a deveni pildă de seamă zidire țării întregi, ai purces la refacerea din temelii a unei înfrîșări de care eram deja îndrăgostit. Laolaltă vechile-ți legende și povești (cu toate năvălțiile lor pline de ademenitoare sugestii) și imensa-ți dorință de-a împina viitorul ca o adevărată metropolă europeană a acestui sfîrșit de veac și de mileniu au alcătuit un palimpsest pe care, de cîte ori caut să-l descifra înec, deopotrivă, optimism și nostalgie, emoție și încredere în luminosa-ți zi de mîine.

De unde să încep? Desigur, de la Dimbovița.

OGLINZILE ORAȘULUI

În volumul al II-lea al primului Larousse, editat în secolul trecut, la pagina 1388 se poate citi: „București, capitala provinciei... unite...”. Oricum, în cartea „Victoria” de azi, o masină cu aburi pentru filtrarea apei din Dimbovița, iar rolul scagăilor a fost preluat de ciment (fapt care nu se întîmpla pe atunci nici la Paris ori la Londra). Dar greșită! Aproximativ și cu apă creștea pe măsura creșterii numărului populației. Verile fierbinți te piroleau, scăzînd nivelul apei. La 20 august 1848 I. C. Brătianu, șef al Poliției Capitalei, dispune afisarea unui anunț demn de reproduc: „Fîndcă uscăciunea este defetul de mare ca să dea foc Bucureștilor, de aceea totți cetățenii sint rugați a nu mai fuma pe ulițe”. Altfel, Dimbovița se infuria, revărsîndu-se și producînd mari stricăciuni. În „Trompeta Cerșetilor” din 19 februarie 1870, articolul semnat „un mahalagiu” spune în această direcție: „Vedem cum apare în trecut. Multe proiecte ambițioase s-au născut, multe utopii s-au vînturat, multe lucruri bune s-au întreprins, multă literatură și gazetărie s-au scris pe această temă — a prietenilor și mulți sau mai puțin loiale, după toane ori împrejurări, dintre fine și rîu țîtu. Adevărul e unul singur, de nimeni vreedată contestat: farmecul lui București, ține în mare măsură de Dimbovița.

De aceea azi, la mai bine de o sută de ani de la primele lucrări de amenajare a rîului țîtu, după planurile arhitectului Grigore Cerkez, astăzi, cînd Dimbovița nu mai e nici „puștie și lăcuță” („Ce triste felinare... Ce negru rîu țîcut!” — M. Sîulescu), și nici priile de amare amare pentru C. Banetti („Da” pe malul Dimboviței cresc acatei și pășunile și n-a produs pin-acum decit, febră tifoidă! / Toate gîrlele din lume bune s-a cite ceva: / spre a se scălda poporul, noștrii spre a migra... / În sînd — Dimbovița moare! — da-r-ar Dumnezeu să sece! — / Nu pot nici măcar nebunii din amor ca să se-nee”) ea se covoine privity ca o mare împlinire. E curată și alăbură, înobilîndu-ți chipul, e traversată de poduri elegante și întîmpinată de lacuri noi — precum cel care-i poartă numele sau acela ce a început de curînd a fi umplut, lacul Văcărești. S-au cheltuit multe eforturi și mulți bani pentru întinerirea Dimboviței. Dar dacă am posibilități asupra poveștilor ei de-adîmtoară

NEAUZIȚII PAȘI

Deseri, în dimineții învelite de ceturii subțiri ori în seri fluturînd ușor peste umărul țîtu de oras puternic, elegant și orgolios, îmi doresc a distinge ecoul trecerii pe străzile-ți veci a unuia sau altuia dintre cei ce și-au legat destinul de viațirea-n Capitală. Și-mi vine greu a spune — desî un val de mîndrie-mi umple pieptul — că, de te-ar colinda acum, imensă le-ar fi umirea și ai putea depune mărturie sinceră de neîncredere în ceea ce le vad ochii. Eu însuși — călător al șantierelor tale, martor la multe inaugurări și începuturi de drum, om pe care soarta de locuitor al țîtu m-a purtat, cu acte și bagaje, prin multe din noile-ți cartiere — stau încă și mă mir cum de s-a strîns timpul secundele astfel încît marile întemeieri să par-a fi ivite peste noapte. Știu bine, de la Ion Vinea cel născut la Giurgiu, pe locurile copilăriei mele, că „gazetarul trebuie să vadă și să înțeleagă limpede valoarea adevărului în raport cu aceea a interesului și relația care există între împlinirea efemeră și legea profundă a evoluției societății. El trebuie să se conformeze unei misterioase necesități de dozare. Adevărul și rostul pragmatic al lucrurilor să fie egal reprezentate în aliajul spiritului său”. Da, știu asta și-am căutat să mă supun întelepților porunci ale adevărului raportat, dar de flecare dată cînd a trebuit să scriu despre tine, București, am simțit cum sufletul se zorește s-o la înaltea stîlului și cum neauziții pași ai tuturor marilor oameni care te-au cîntărit mă îndemnu la alii și alte călătorii care să mi te dezvăluie. În urale mele am rămas convins că m-ai tare greu, de nu chiar imposibil, să țin ritmul pe care mi-l impui, că pre-

Cit o petrecere tainică

Doar căderea în dans așea în lumina miinile îndrăgostite frîngea pîndă ce te vino viatăte glăpîndă scîpînd de după copilișor cum zbaterea flori de prun zăpăcea coaja iluminînd-o o, era cit o petrecere tainică o argintului unei monezi abia dezgropate alunecarea din inimă

Frison

Nu încă Ziuo agonizează pe respirația unei vieți imaginare pe secunde ce nu știu deveni viitor pe miinile pîndînd liniștea de-acum doar abasite ah abasite abasite abasite Nu încă Nu clipa aceasta noaptea aceasta străluminarea risipa

Rien ne va plus

Simplul suris supă clipo Plauă distins cu jecuri de societate în ruleta cu o seară

Poem în fața ferestrei

Cineva ori trebui să spargă neîmșcarea ce sulcă țereastro Dintre mușcate înmiresmarea urmărește rațiile friguroase ale unei mașinării neobosite numai gîntă muzică și mai ales inocenta lingă îngelătoarele miinții și îngereasca nevoie de aer

Știu

Neiertătoare privire ascunsă-n hățîș Clipa fărîmicioasă știe bandajează mina din care lunecă fructul Și-opraope n-am amîntiri Să pot să-l opresc

lubite depărtează iluminarea morții Visarea

teatru

Tema șantierului

● Cu puțin timp înainte de pauza estivală, Teatrul Mic a adus în fața spectatorilor bucureșteni încă o premieră, „Fără aprobare” de Petru Ispas. Deși debutant pe „scena mare”, autorul s-a făcut remarcat prin scenariul prezentat la radio și televiziune cu o tematică inspirată din realitate, avînd pulsul vieții adevărate și calități dramatice incontestabile. Pe aceeași linie se înscrie și textul pus în scenă cu o remarcabilă știință a nuanțelor de către Cristian Hadjiuculea. Petru Ispas își subînțitulează lucrarea „reportaj dramatic”. Nu este vorba însă de o privire obiectivă, lucidă a unui ochi de reporter asupra șantierului și oamenilor săi ci, dimpotrivă, de o implicare prin experiență directă într-un spațiu adînt în marea sub semnul confruntării, al riscului chiar. S-au scris multe piese despre șantier, s-a confundat, din păcate, o rețetă aplicată cu asiduitate în care personajele joacă pe mize mici, cele mari existînd numai în declarații neacoperite

dramatic. Acestea ar fi, după opinia noastră, „reportaje dramatizate” fără putere de transfigurare. Din acest punct de vedere, textul lui Petru Ispas depășește cu totul granițele susnumitului „gen” hibrid de stăpîn, ajuns într-un punct critic al existenței sale de „șantierist” înrăit. Și pentru ceilalți, pentru maiorul Stăncă (interpretat cu siguranță, cu un deosebit simț al frîscului de Păpil Panduru), pentru Suteu (Florin Călinescu, îngroșîndu-și paritura printr-o șarjă continuă, fără nuanțe), pentru ingineră Cerbu (Monica Mihăescu).

O apariție exotică, Sanda (Maria Ploaie), căreia, însă, textul nu-i oferă posibilități de desfășurare pe măsura disponibilităților acestei interprete de excepție.

aparte, cu legi aspre dar drepte, să contrebze din cîteva linii biografiile autentice. Într-un travesti spectaculos, inginerul Dinu Munte, noul conducător al șantierului care nu e altul de fapt decît ministrul în persoană venit aici să-și ajute prietenul și poate, mai ales, să-și demonstreze prin faptă proprie, prin risc propriu, dreptul de a conduce, personaj realizat cu distincție și cu ironie degajată de Nicolae Pomoze, declanșează un proces de limpezire a unor destine. În primul rînd a destinului inginerului Flușcă (Nicolae Iliescu), bărbat cu alură de stăpîn, ajuns într-un punct critic al existenței sale de „șantierist” înrăit. Și pentru ceilalți, pentru maiorul Stăncă (interpretat cu siguranță, cu un deosebit simț al frîscului de Păpil Panduru), pentru Suteu (Florin Călinescu, îngroșîndu-și paritura printr-o șarjă continuă, fără nuanțe), pentru ingineră Cerbu (Monica Mihăescu).

În ansamblu, un spectacol avînd culoare și ritm (scenografia Mariei Mișu susține aceste calități), fără stridențe și lungimi, pe linia monștrilor de bun nivel profesional ale Teatrului Mic.

Victor Zaharia : „Peisaj”

Dan Brăncoveanu

film

Premiile ACIN

● Fiere și fără contradicții, filmul lui Mircea Daneliu — Jacob, inspirat din scrierile lui Geo Bogza, a obținut Marele premiu al Asociației cinemastilor pentru cea mai bună realizare a anului 1982. Premiul acordat regizorului Mircea Daneliu confirmă valoarea operelor unei cineaste capabile să citească și să înțeleagă dincolo de textul literarului convenabil sau nu transpuneri cinematografice, idei și sugestii reformulate într-un dens discurs filmic cu o largă marjă de re-elaborare. Calitatea operelor lui Mircea Daneliu s-a tradus în palmares și prin acordarea premiilor pentru: imagine — Florin Mihăescu, operator a cărui năstăscă excelează prin expresivitate, interpretare masculină — Dorci Visan, fin portretist, cu marea știință a exorimării detaliului cu valori eterne, montaj — Maria Neagu, al cărei forfecă a tăiat exact duratele unui ansamblu riguros ritmic, coloana sonoră — Ion Horea Murgu, veritabil poet al extragerii semnificațiilor dintr-o boază și înedită masă sonoră.

Un mare actor, o personalitate pregnantă, pînă la urmă prin modestie și caracter a fost răscîlțit cu Premiul special pentru întreaga activitate cinematografică. Este vorba de Coloașă Răutu, a cărui filmografie începută în 1954 cu Desfășurarea, semnată de Paul

Călinescu, a cuprins zece și zece de persoane îndrăgite de public. Scriitorului Ion Brad i-a fost conferit Premiul pentru scenografie (pentru Embele soarelui și Flăcări pe comari, a doua contribuție constituind un titlu de referință pentru Nicolae Mărgineanu, autorul unei memorabile echivalente filmice a prozei lui Ion Agărbiciaru. Cristian Neulescu a obținut Premiul pentru scenografie, datorită contribuției sale la realizarea filmului Hanul dintre dealuri (regia: Cristiana Nicolae). Un compozitor inspirat, cu o bogată filmografie, l-am numit pe Adrian Enescu, a cucerit premiul pentru muzică pentru Rezervă la stăru. Hanul dintre dealuri și Embele soarelui. Premiul pentru debut a fost acordat, normal, tânărului Dorin Mircea Doroftei, pentru Nelu, recompensat cu aceeași distincție și de juriul de la Costinești. Premiul pentru critica de film a revenit Ovidiu Vălculescu și lui Tudor Caranfil, ale căror substanțiale contribuții au fost comentate la vremea lor în spațiul acestei rubrici.

Diplomele de onoare acordate de juriu pentru realizări deosebite în domeniul filmului artistic au răscîlțit pentru interpretarea unui rol secundar de Cecilia Birbara (Victoria din Jacob, rol mic dar extrem de dens) și pe Emilia Popescu (pentru explozia

Stela din în fiecare și mi-e dor de tine), de operatorul Cristian Comăgă (semnatarul imaginii la Mirașul lui Tudor Mărășescu) și pe monteaza Melania Oproiu (pentru filmele Rezervă la stăru și Nispe hăleți grozavi). Marele premiu pentru scurt-metraj a fost decernat lui Căpîl Moscu pentru Intrarea unui tren în gară, titlu ce trimite la originea artei a șapte. Premiul special al juriului a fost acordat post-mortem regretatului Tudor Vornicu „pentru întreaga activitate și contribuția adusă la crearea unei școli a documentarului românesc de televiziune”. Premiul pentru documentar a fost acordat veteranului Ion Bostan pentru Glasuri din desiruri. Filmul de artă și-a desemnat câștigătorii prin Manasa Radney și Constantin Cheiba pentru Cîmînțaria pămîntului. Algele pentru Intrarea unui tren în gară, titlu de abstracție i-au adus altul veteran de la Studioul „Alexandru Săbău” — Mircea Popescu — premiul pentru film științific. Premiile pentru filme reportaj și pentru filme de film au fost acordate lui Erwin Szekler pentru Perle și, respectiv, lui Alexandru Săbău pentru Rapsozii naturii. Premiul pentru imagine a fost decernat lui Otto Urbanschi pentru Intrarea unui tren în gară și Școala mea iubită. Pentru animație au fost premiați: regizorul Mircea Teia (Ful stelar), realizatorul Tatiana Apahideanu și Liana Petruș (pentru plastica de animație), și desenatorul Roland Pupaș (pentru animație). Palmareșul A.C.I.N. pentru producția anului trecut rămîne un palmares echilibrat, fără omisiuni notabile, răspîndit nuanțat și echilibrat valoric artistic din domeniul cinematografic.

Călin Stănculescu

DRIJMUL PESCĂRUȘILOR

Urmare din pag. a 5-a

— punerea în valoare a circa 57.000 hectare teren agricol. Și nu în ultimul rând, va fi realizată și reabilitarea și revărsări peste 40.000 hectare, zeci și zeci de localități aflate în vecinătatea acestui râu prieten dar, nu o dată, dusman, când malurile sale nu-l mai încap.

Remodelarea acestui bazin hidrografic va fi operă în același timp, discursiv, un lucru de a fi de aproximativ 1.800 hectare. Pescari și pescăruși deci, între kilometrul 0 — Oltenița și kilometrul 83. Într-o ambianță nouă, care are la temelie munca de azi, pe arșița și pe ger, a mil și miilor de oameni. O muncă eroică, merituată și înaltă, care va fi, Meru stimulat de îndemnul secretarului general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, rostit în repetatele discursuri de lucru de aici, de a zidi țării, pentru prezent și viitor, și această muncă alăbăstră din Cîmpia Română, care va conferi Bucureștiului calitatea de port la oceanul planar.

Încercind acum să adunăm „alele” tuturor darurilor pe care și prin care această țăară porului înalt și le face, prin munca și efortul său, spunem că noul drum de apă va aduce un nou și tonic suflu de viață, de civilizație pe unde va trece în drumul său străvechi-înținerit spre Dunăre. Profesiile noi pentru cei care ajută, la cea prezent de efort, nașterea celor sapte miliarde de oameni, și înțelegem că, în aceste condiții, Arcuiri de beton putrezite, menite să scurteze distanțele, să-i acrope pe oameni într-o onduire în care poporul își este „sinești domni”. Profesiile noi pentru cei care vor mersului cu barile de 3.000 tone, împinse de m-

morchele de piină la 800 cai putere — pe cei 73 kilometri navigabili, 20 milioane tone de mărfuri — societății în anticipări socotite că produsele de balastieră și cărăbunele vor deține supremația — vor putea fi călătorite anual pe Argeș în sus, pe Argeș în jos... Transport pe apă, cel mai ieftin dintre toate. Așezăți miliioanele acestea în vasele, în camioane...

Dar nu, mai bine să ne întoarcem la cei care se vor afla la „țimona” altor călători. Marinar, în primul rând. Meru eată să intre în cart, meru două un cart. Meru cu grăia de a pune cap-comas o nouă ecluză, portul de desalinizare, Mecanizat, apoi. Și căntani. Și scifi de echipaje. Și operatorii de dană. Și ceilalți oameni ai porturilor. O lume cu meserii tot alt de noi pe aici precum țineretea Argeșului. Plus lumea industriilor de agrement. A stațiilor de pompare. A celor în grăia cărora se va afla curând, curând, și Argeș, în noua lui condiție: de arteră navigabilă, lată între 20 și 300 de metri, adncă de circa 4 metri, de arteră de alimentare de energie electrică; de arteră pentru irigații, de arteră creatoare de microclimat în măsură să atragă exodul de turisți, să le ofere durabilitate de efort, valoarea certă și sănătate...

...I-am văzut acolo, în înalt.

Planind linistit, în vohțe mari, în cerul-cupor, de vara.

Atrasi de magnetul care i-a robit pentru totdeauna, locul de apă. Și, poate în egală măsură, întuldui orie distincie ce va fi și cum va fi maștiala alăbăstră București — Dunăre, care se desăvârșeste acum, în acest timp eric.

Drumul de azi al pescărușilor — însoțitor firesc al creatorilor noului drumuri de apă din geografia României contemporane.

BUCUREȘTII MILENIULUI 3

Urmare din pag. a 5-a

Ne-am deprins a te privi ca pe un urias sanctier. Și ne-ai învățat a ne rezema gîndurile cele bune de imaginea ta de milne, privindu-te în muna de zi și de noapte a constructorilor și ca pe o intensă plângere, întrezărindu-ți silueta vltătoare. Nu am știință, prin siluetele de lume, de vreo asemănătoare cutezanță și strălucită lăbndă. Dar a cert pentru mine, bucureștean, că rapida-înfiorare și miraculoasă, în măsură în care mai putem numai, astăzi, miracol, entuziasmul și lucida visare din care te-ai intrupat.

După nici un sfert de secol de la marelui Congres IX, cel care ne-ai învățat să îndrăznim și să învingem, ni te înfățișezi, București, drept orașul pe care-ți merita România și care, demostrează tuturor ce-am devenit și ce sperăm. Să mai spun despre faptul că, în curând, vei deveni port? O silu și copii. Dar, acum 10 ani, eu n-o știam, pe cînd, scriind un reportaj despre comuna 30 Decembrie, și văzînd-o la cumpăna legendelor (o legendă a zidului de apă, o alta — aceea din cartile de proiectare de sistematizare) nici prin gîndurile cele mai avîntate nu-mi trecea (asa cum nu le trecea nici gospodărilor săi de atunci) că aici se va zidi un adevărat oraș, de mai mult, portul tău, București. Și iată, după un deceniu, hotarele viului au fost înălturate, lasînd privirii umilte noua așezare-sanctier. Tot un deceniu a trecut și de cînd am călcat pentru prima dată într-o stație de metrou. Și iată, curînd, o a treia magistrală va fi deschisă, ceea ce va însemna aproape 60 de kilometri de traseu subteran, adică de transport civilizat și rapid. Să mai enumeră toatele rutiere, podul Grant cel nou, noile bulevarde, restaurările, marile piete agroalimentare, Palatul pionierilor și școlilor patriei, complexe de sănătate... Sînt, cu toate prezentele urbane de devenite firești (mirabilă rapiditatea cu care am ajuns să ne adaptăm la nou) în peisajul tău de azi. La temelie lor, însă, în structurile lor, în peretii — riuri de sudare, ziduri alcătuite cel mai puternic din țară, cel mai rezistent material de construcție.

BIRUITORUL MINUT

Spune Geo Bogza, referindu-se la viața ce pulsează în tine, București: „În orase, fiecare oraș are un numal culturos sau un smetel din natură, ci noi caracteristici, proprii vietii oamenilor locații. Sînt, în București, un loc în marile aglomerări umane, în fiecare zi, cu o regularitate cosmică, și dacă s-ar intruere o singură dată ar însemna o catastrofă. Orașul trăiește în el însuși, urias și multitu, și viața lui izvoară dintr-un punct central, o forță al cărui tîmput întrece chiar cel mai puternic fluviu. Sînt ore ale zilei și ore ale nopții, 24 în total, de cite 60 de minute fiecare, și în ele încap, între un răsărit

și altul, tot clocețul marelui oraș, București, tristele și disperările oamenilor; pulul urias, adeseori neliniștit, dar neoprit al umanității. Însă orele tale au devenit prea mari unități de măsurare a vremii, au devenit prea grei, prin complexitatea lor, de urmărit și descris. Dar, în acest timp eric, în noua lui condiție: de arteră industrială a anului 1945 se realizează acum în... două zile!! Așa înțeleg cronicarul tău de azi trebuie să-și concentreze atenția asupra minutului, urmîndu-l, în deloc retolica-întrebare, pe Argeș-Fox sau pe Argeș-Fox complex al minutului, care înăugurează în fiecare zi lucrătoare viața orașului modern, ce lentu-l și poate reproduce pe peliculă, neopritu-tindu-l, nehrîndu-i unitatea”. El bine, ce înseamnă un minut, un singur minut din viața unei întreprinderi — 23 August sau Republica? Ce înseamnă un minut din ziua de muncă a celor 158 de institute de cercetare și proiectare ale Capitalei? Ce înseamnă un minut din viața celor 33 de facultăți, din viața celor 60 de mii de studenți care învătă în amfiteatrele lor? Ce înseamnă un minut din viața sanțierelor de zi și de noapte din toate colțurile tale, București? Greu de răspuns. Greu de răspuns cu excitație, pentru că de simțim, simțim ce se petrece. O simțim din propria noastră muncă, din propria noastră viață, din prețul tot mai mare pe care-l au minutule pentru noi tot. Și revin, iată, la ritmul pe care ni-l impui. Un ritm care reprezintă și sînsa de a rămîne mereu tineri în cuget și faptă, asemenea ție, București.

De ce-ți trimit această scrisoare pe adresa milenului viitor? Pentru că abia atunci vom avea imaginea completă a fapturilor și proiectelor noastre. Atunci, privindu-te, ne vom înțelege mai bine rîsul în lume. Il vom înțelege privind în ochii fililor și nepoților noștri, cei care vor avea de cunoscut un București rîsător generalizat și vor parcurge filele cărților de mare vechie capitul ca ne ale unor amănunțiri pline de curiozități. Și rîndurile mele de azi vor avea aceeași soartă, urmînd a fi privite ca desuete și pline de întrebări la care se vor fi dat demult răspunsurile.

Se năste o nouă zi, București. Încă una din zilele tale pline de evenimente și de preface. Încă o zi pe care în-o adăgi vechimii, citîndu-ți țineretea. O ținerete de 24 de ani — vîrsta tuturor împlînirilor și cutezanțelor.

Bună dimineață, București! Pe curînd, în milenul următor, cînd voi avea a-ți mărturisit încă alte și alte mirări ascultătoare de București. Și cînd, precum bîndu-mă pe mîni. Din bovine, am să povestesc celor mai tineri, cum făcea și domnul Tudor Arghezi, întîmpîrîi scose din sîpetul uitării. Pînă atunci, nornesc spre a trînda primul minut din muna unui nou schimb de pe sanțierul metroului, acolo unde, sub peluza de flori, se va petrece, în fiecare dimineață, clipa unei mereu reînnoite întîlniri cu viața națională a celor poimînd spre platformele industriale.

— punerea în valoare a circa 57.000 hectare teren agricol. Și nu în ultimul rând, va fi realizată și reabilitarea și revărsări peste 40.000 hectare, zeci și zeci de localități aflate în vecinătatea acestui râu prieten dar, nu o dată, dusman, când malurile sale nu-l mai încap.

Remodelarea acestui bazin hidrografic va fi operă în același timp, discursiv, un lucru de a fi de aproximativ 1.800 hectare. Pescari și pescăruși deci, între kilometrul 0 — Oltenița și kilometrul 83. Într-o ambianță nouă, care are la temelie munca de azi, pe arșița și pe ger, a mil și miilor de oameni. O muncă eroică, merituată și înaltă, care va fi, Meru stimulat de îndemnul secretarului general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, rostit în repetatele discursuri de lucru de aici, de a zidi țării, pentru prezent și viitor, și această muncă alăbăstră din Cîmpia Română, care va conferi Bucureștiului calitatea de port la oceanul planar.

Încercind acum să adunăm „alele” tuturor darurilor pe care și prin care această țăară porului înalt și le face, prin munca și efortul său, spunem că noul drum de apă va aduce un nou și tonic suflu de viață, de civilizație pe unde va trece în drumul său străvechi-înținerit spre Dunăre. Profesiile noi pentru cei care ajută, la cea prezent de efort, nașterea celor sapte miliarde de oameni, și înțelegem că, în aceste condiții, Arcuiri de beton putrezite, menite să scurteze distanțele, să-i acrope pe oameni într-o onduire în care poporul își este „sinești domni”. Profesiile noi pentru cei care vor mersului cu barile de 3.000 tone, împinse de m-

morchele de piină la 800 cai putere — pe cei 73 kilometri navigabili, 20 milioane tone de mărfuri — societății în anticipări socotite că produsele de balastieră și cărăbunele vor deține supremația — vor putea fi călătorite anual pe Argeș în sus, pe Argeș în jos... Transport pe apă, cel mai ieftin dintre toate. Așezăți miliioanele acestea în vasele, în camioane...

Dar nu, mai bine să ne întoarcem la cei care se vor afla la „țimona” altor călători. Marinar, în primul rând. Meru eată să intre în cart, meru două un cart. Meru cu grăia de a pune cap-comas o nouă ecluză, portul de desalinizare, Mecanizat, apoi. Și căntani. Și scifi de echipaje. Și operatorii de dană. Și ceilalți oameni ai porturilor. O lume cu meserii tot alt de noi pe aici precum țineretea Argeșului. Plus lumea industriilor de agrement. A stațiilor de pompare. A celor în grăia cărora se va afla curând, curând, și Argeș, în noua lui condiție: de arteră navigabilă, lată între 20 și 300 de metri, adncă de circa 4 metri, de arteră de alimentare de energie electrică; de arteră pentru irigații, de arteră creatoare de microclimat în măsură să atragă exodul de turisți, să le ofere durabilitate de efort, valoarea certă și sănătate...

...I-am văzut acolo, în înalt.

Planind linistit, în vohțe mari, în cerul-cupor, de vara.

Atrasi de magnetul care i-a robit pentru totdeauna, locul de apă. Și, poate în egală măsură, întuldui orie distincie ce va fi și cum va fi maștiala alăbăstră București — Dunăre, care se desăvârșeste acum, în acest timp eric.

Drumul de azi al pescărușilor — însoțitor firesc al creatorilor noului drumuri de apă din geografia României contemporane.

De grija vremii

Apusul ora să apună,
Iar răsăritul să răsăre
În tot mai caldu lumii vară
Sub cerul fără și cu lună;

Ci noi vom fi tot împreună
Iată că n-are să dispară
Că-i amensac în orice țară,
Și sub senin, și sub furtună.

Prînșii patrilor toate
Nu dorm decât pe jumătate
De grija vremii și-a cefății,

Iar noi luptăm, să cadă ceața,
Că prunții nadeprînă cu viața,
Sub stelele singurateții.

Gheorghe Pituț

CUMPĂNĂ

Ca un fluier

Eu m-aș aștera prin ierbur, m-aș culca,
Oj muri, dar aseară am văzut
Cum umbra mamei mele trece
Pe cărarea bătută pîrtindu-mă
În pîntecul cu flure-nercut.
Cînd oare trecînd alături în seara plînsă,
O voi vedea din nou plînd pe cărare,
Mama mea goală pe dinăuntru ca un fluier!

Iar eu, pe mine avîndu-mă, să mă pot
culca
să pot dormi măcar un somn pitic
În iarbă ostă-naltă pînă la zborul țoiului.

George Alboiu

Claritatea opțiunilor critice

Urmare din pag. 1

Claritatea opțiunilor critice este o noțiune care a devenit în ultimii ani un termen-cheie în discursul critic. Înțelegem prin aceasta că o critică trebuie să fie clară, să se adreseze unei probleme precise, să aibă o structură logică și să ofere argumente solide. Înțelegem, de asemenea, că o critică trebuie să fie deschisă, să accepte dialogul și să nu se bazeze pe prejudecăți.

Înțelegem, de asemenea, că o critică trebuie să fie deschisă, să accepte dialogul și să nu se bazeze pe prejudecăți. Înțelegem, de asemenea, că o critică trebuie să fie deschisă, să accepte dialogul și să nu se bazeze pe prejudecăți.

POEȚI ȘI CENACLURI

claudia gheorghe

În timp ce-ocolo-n teatru rămîne o dilemă:
„A fi sau a nu fi”!

Shakespeare

Actorii s-au retras în culise...
Reflectorale dorm obosite pe-o margine
de scenă.
E liniște acum și în toată sala mai sîntem
doar noi doi.

Ne ținem respirația să nu tulburăm
murmurul scenei goale,
Și palmele-nclătate respiră comentariile
scumelor.

Păstrăm încă pe buze epilogul din „Romeo
și Julieta”,
Păstrăm sursul lor, curajul de-a iubi.
Cu inimile pline de Shakespeare ieșim
în lumea noastră
Și-ncepem să fim actorii pieței de floare și:
— El și Ea ce se iubesc ținîndu-se de mînă,

claudia gheorghe

memorii

La Madrid a apărut a șaptea ediție a Memoriilor lui Rafael Alberti, ele reprezentând o scriere fără egal, deoarece este vorba de singura carte de memorii a unui mare poet din grupul zis al generației de la 27. Acest opus este relevant din mai multe puncte de vedere: este o scriere în care se regăsește o imagine completă a fapturilor și proiectelor noastre. Atunci, privindu-te, ne vom înțelege mai bine rîsul în lume. Il vom înțelege privind în ochii fililor și nepoților noștri, cei care vor avea de cunoscut un București rîsător generalizat și vor parcurge filele cărților de mare vechie capitul ca ne ale unor amănunțiri pline de curiozități. Și rîndurile mele de azi vor avea aceeași soartă, urmînd a fi privite ca desuete și pline de întrebări la care se vor fi dat demult răspunsurile.

Se năste o nouă zi, București. Încă una din zilele tale pline de evenimente și de preface. Încă o zi pe care în-o adăgi vechimii, citîndu-ți țineretea. O ținerete de 24 de ani — vîrsta tuturor împlînirilor și cutezanțelor.

Bună dimineață, București! Pe curînd, în milenul următor, cînd voi avea a-ți mărturisit încă alte și alte mirări ascultătoare de București. Și cînd, precum bîndu-mă pe mîni. Din bovine, am să povestesc celor mai tineri, cum făcea și domnul Tudor Arghezi, întîmpîrîi scose din sîpetul uitării. Pînă atunci, nornesc spre a trînda primul minut din muna unui nou schimb de pe sanțierul metroului, acolo unde, sub peluza de flori, se va petrece, în fiecare dimineață, clipa unei mereu reînnoite întîlniri cu viața națională a celor poimînd spre platformele industriale.

...m

— Acum, dragul meu — mi-a repetat tinidum-mă bine de mîin. Eu am scapat ordin. Doar gîti.

Cu toate că mai tîrziu, o dată sfîrșit războiului, am mai aflat cite ceva despre ei, noi, I-am mai revăzut niciodată.

În chiar după-amiază acestui zile m-am întîlnit în curtea Alianței Intelectuale Antifasciste cu Miguel Hernandez, îmbrăcat în soldat, autor deja al volumului Viento del pueblo, o cutremurătoare carte de poeme despre război, pe care o publicase nu de mult. I-am povestit vizita lui Carlos Morla, prieten din asemenia și al lui Miguel mi se adresă cu violență, cînd I-am relatat despre mesajul lui Morla.

— Cum îți închipui că eu mă voi refugia într-o ambasadă? Odată chestia asta terminată eu mă voi duce în orașul meu.

Ceea ce doresc tu nu este altceva decît ca să te omore, Miguel. Este singurul loc unde nu ai voie să te duci.

A dat din umeri. L-am îmbrățișat. Atunci a fost ultima oară cînd I-am văzut pe Hernandez.

Doză zile mai tîrziu, aproape de zorii zilei, am pornit, făcînd parte din misiunea de doborîndu-l pe Negrin și să aflăm pe sosaua Valenciei, în drum spre răsărit. Guvernul acela al rezistenței, romantic și eric, alese orașul Elda din provincia Alicante, foarte mic pe atunci, pentru

— dragul meu. Totul este pierdut. Aici, la Madrid, se pregătește o mare răscoală. Situația este grea, nu-i puteți face față, și pe voi vă urmărește un mare pericol.

— Acum, dragul meu — mi-a repetat tinidum-mă bine de mîin. Eu am scapat ordin. Doar gîti.

Cu toate că mai tîrziu, o dată sfîrșit războiului, am mai aflat cite ceva despre ei, noi, I-am mai revăzut niciodată.

În chiar după-amiază acestui zile m-am întîlnit în curtea Alianței Intelectuale Antifasciste cu Miguel Hernandez, îmbrăcat în soldat, autor deja al volumului Viento del pueblo, o cutremurătoare carte de poeme despre război, pe care o publicase nu de mult. I-am povestit vizita lui Carlos Morla, prieten din asemenia și al lui Miguel mi se adresă cu violență, cînd I-am relatat despre mesajul lui Morla.

— Cum îți închipui că eu mă voi refugia într-o ambasadă? Odată chestia asta terminată eu mă voi duce în orașul meu.

Ceea ce doresc tu nu este altceva decît ca să te omore, Miguel. Este singurul loc unde nu ai voie să te duci.

A dat din umeri. L-am îmbrățișat. Atunci a fost ultima oară cînd I-am văzut pe Hernandez.

Doză zile mai tîrziu, aproape de zorii zilei, am pornit, făcînd parte din misiunea de doborîndu-l pe Negrin și să aflăm pe sosaua Valenciei, în drum spre răsărit. Guvernul acela al rezistenței, romantic și eric, alese orașul Elda din provincia Alicante, foarte mic pe atunci, pentru

EMINESCU ÎN CHINA

Eminescu în China înseamnă, până nu demult, o vocă încomprehensibilă. O, nu pentru că nu i s-ar fi cunoscut Poetul în literatura de a se afla în vestimentele vorbirii chineze. Si nici pentru că, poate, nu i s-ar fi descifrat și înțeleasă adincimea florelor și cugețării. Din cu totul alte cauze. Într-o vreme, realitatea și metafora, o constituie însuși blazonul recunoscut al Chinei: Marele Zid.

Realitate — pentru că se întinde, impresionant și temut, pe o lungime de peste 6700 de kilometri în chineză, el se și numește „Wan Li Chang Cheng”, adică „Zidul lung de zece mii de li”. Li = 0,5 km). Este alt de mare înalt se vede din Cosmos — și se pare — ar fi sigură construcție umană văzută cu ochiul liber de cosmonauti.

Metaforă — pentru că Zidul nu servea doar ca apărare de năvălitori, ci exprima și o anume stare de izolare: slujită de o puternică filozofie adecvată, care o dădea înțelesului încă mai mult decât piatra Zidului, China însăși, ca notă — Zhongqun — înseamnă (ara chineză), fată de celelalte popoare; și totmai de aceea traducerea mai exactă ar fi centrul lumii. Chinezii vechi stău numai ca undeva, spre răsărit, se așază, locul de unde răsar soarele — Japonia. Și cam atât. Nu prea aveau obiceiul să călătorească. Și nici oaspeți nu primeau chiar cu brațele deschise. Spătarul Millescu, cu toată iscusința sa, n-a reușit să vadă fata împăratului. O puternică filozofie picura „fără în izolare” în inima și cugețul chinezului de rind, făcându-l secol în șir (se simte și astăzi) să-și înconjoare casa cu ziduri groase și bambus înalt, capabile să rețea orice privire.

Deschiderea Chinei spre lumea a însemnat, mai ales, o pătrundere a lumii din afară în lumea chineză (mai exact spus, peste lumea chineză).

Secolul XX — și cu osebire cea de-a doua jumătate a lui — au îngăduit înmulțirea curelilor de transmisie. China nu iesise încă la lume, dar și-a trimis emisarii în lume, pe care, la întoarcere, i-a „descusut” cum numai ea știe s-o facă.

În felul acesta a fost cunoscut și Eminescu. Alături de alți scriitori ai Europei, Duși într-un geamantan cu cărți. Deschis, fără orohelii de vama. Răspălită țierie pentru cămintă mă-tăși ascunsă de europeni în toaig.

Despre literatura română — se mai știa ceva în China. Acum vreo 50 de ani, scriitorul Lu Sin tradusese o povestire de Sadoveanu — dar prin intermediul limbii germane. Se traduseră și câteva poezii din Eminescu — apărându-se însă la variantele lor în limba rusă. Adevărata traducere s-a petrecut ca urmare a întinerii unui om de cultură chinez cu opera lui Eminescu — în patria Poetului, România. Omul acela se numește Xu Wende — și poate că ar fi potrivit să soun câteva cuvinte despre

Xu Wende, un om de cultură chinez care a tradus poezii de Eminescu în limba sa.

el. Mai ales că este detinatorul a două recorduri absolute. Unul: este primul traducător chinez direct din limba română. Ceilalți a debutat cu poezie scrisă în limba română.

Cum stau lucrurile, Xu Wende și-a făcut studiile, în deceniul cinci, în România, la Facultatea de filologie a Universității din București. Încercase alt de bine limba română încă înainte să scrie versuri despre țara natală în limba lui Eminescu. La un moment dat — se prezintă în 1957 — își ia înima-n dinți și se apucă să scrie două poezii în „Gazeta literară”.

Acolo s-a întîmplat (fericită întîmplare) să-l întîmpline Nichita Stănescu. I-a luat poezia, le-a citit cu atenție, pe îndelete, și-a exclamat: „Excelent! Română curată!” — disubărind pe niște scrieri, în sus. A revenit repede: „S-a adjucecat, bătrîne! — I-a spus — vor fi publicate în „Tînărul scriitor”. (Poeziile au apărut, în toamna aceluiași an, în respectiva revistă).

La plecarea din România, tînărul Xu Wende și-a luat la piept un volum cu poezii de Eminescu — și de atunci poezia Lucaefărului nu s-a mai desprins de la inima lui.

Spuneam că mai fuseseră câteva traduceri. Un veteran al culturii, Ge Baoquan, publicase

„Pe aceeași ulicioară”. „Somnoroase păsările.” „De te lăceni”. „De ce nu-mi vii”. Și dară.” „Intranspuse însă în chineză din rusa. Are loc o întîlnire între veteran și tînăr, care-l arată câteva poezii eminesciene traduse direct din românește. Ge Baoquan a fost de-a dreptul încântat, recomandându-le călduros revistei „Literatură universală”. Așa apar, în primul număr pe 1958 al valoroasei reviste: „Al noștri tineri”. „Criticilor mei”. „Lacul”. (În același număr au mai apărut: balada „Miorita”, „Cîntec de flutur” de Tudor Argeșei și „Mărul de lîngă drum” de Mihai Beniuc — transpuse de Ge Baoquan în chineză tot prin filiera rusă; așa cum se va întîmpla, un an mai tîrziu, și cu poemul „Ce-ți doresc eu tie, dulce Românie!”).

Punctul culminant al penetrației poeziei eminesciene în spațiul spiritual chinez îl constituie apariția, în anul 1981, la prestigioasa Editură pentru literatură universală din Shanghai, a volumului „Poezii de Mihai Eminescu”. Volumul cuprinde 34 de poezii, traduse astfel: Ge Baoquan — 13; Li Niglat — 7; Xu Wende — 14. Lui Xu Wende îi aparțin, în traducere directă „Sara pe deal”, „Călin (fille din poveste)”, „Împărțit și proleat”, „Viata”, „La steaua”, „O, rampă” — culminînd cu marmoreanul poem „Lucaefărul”.

Volumul s-a epulzat în câteva zile. Xu Wende a trimis, la vremea respectivă, două exemplare de adresa Casei memoriale din Iotesti, dar nu se știe nimic de soarta lor. Faptul este cu atât mai regretabil, cu cît în volumul omagial „Lucaefărul”, apărut în 1983 și cuprinzînd toate variantele în limbă străină, varianta chineză lipsește. Desi, ca să zic așa, Lucaefărul eminescian se plimbă triumfal pe cerul limbii chineze. În prezent, cartea se află — dăruită de Xu Wende — la Muzeul Literaturii Române și Biblioteca Academiei R.S.M.

Desigur, nu doar Eminescu este cunoscut, la ora actuală, în China. În ultimul timp s-au făcut traduceri importante, direct din românește, între care: „Poezii” de George Cosbuc, „Școala” de Liviu Rebreanu, „Ultima noapte de dragoste, înăia noaptea de război” de Camil Petrescu, „Lăcătura din România”, tînărul Xu Wende și-a luat la piept un volum cu poezii de Eminescu — și de atunci poezia Lucaefărului nu s-a mai desprins de la inima lui.

Spuneam că mai fuseseră câteva traduceri. Un veteran al culturii, Ge Baoquan, publicase

„Pe aceeași ulicioară”. „Somnoroase păsările.” „De te lăceni”. „De ce nu-mi vii”. Și dară.” „Intranspuse însă în chineză din rusa. Are loc o întîlnire între veteran și tînăr, care-l arată câteva poezii eminesciene traduse direct din românește. Ge Baoquan a fost de-a dreptul încântat, recomandându-le călduros revistei „Literatură universală”. Așa apar, în primul număr pe 1958 al valoroasei reviste: „Al noștri tineri”. „Criticilor mei”. „Lacul”. (În același număr au mai apărut: balada „Miorita”, „Cîntec de flutur” de Tudor Argeșei și „Mărul de lîngă drum” de Mihai Beniuc — transpuse de Ge Baoquan în chineză tot prin filiera rusă; așa cum se va întîmpla, un an mai tîrziu, și cu poemul „Ce-ți doresc eu tie, dulce Românie!”).

Punctul culminant al penetrației poeziei eminesciene în spațiul spiritual chinez îl constituie apariția, în anul 1981, la prestigioasa Editură pentru literatură universală din Shanghai, a volumului „Poezii de Mihai Eminescu”. Volumul cuprinde 34 de poezii, traduse astfel: Ge Baoquan — 13; Li Niglat — 7; Xu Wende — 14. Lui Xu Wende îi aparțin, în traducere directă „Sara pe deal”, „Călin (fille din poveste)”, „Împărțit și proleat”, „Viata”, „La steaua”, „O, rampă” — culminînd cu marmoreanul poem „Lucaefărul”.

Volumul s-a epulzat în câteva zile. Xu Wende a trimis, la vremea respectivă, două exemplare de adresa Casei memoriale din Iotesti, dar nu se știe nimic de soarta lor. Faptul este cu atât mai regretabil, cu cît în volumul omagial „Lucaefărul”, apărut în 1983 și cuprinzînd toate variantele în limbă străină, varianta chineză lipsește. Desi, ca să zic așa, Lucaefărul eminescian se plimbă triumfal pe cerul limbii chineze. În prezent, cartea se află — dăruită de Xu Wende — la Muzeul Literaturii Române și Biblioteca Academiei R.S.M.

Desigur, nu doar Eminescu este cunoscut, la ora actuală, în China. În ultimul timp s-au făcut traduceri importante, direct din românește, între care: „Poezii” de George Cosbuc, „Școala” de Liviu Rebreanu, „Ultima noapte de dragoste, înăia noaptea de război” de Camil Petrescu, „Lăcătura din România”, tînărul Xu Wende și-a luat la piept un volum cu poezii de Eminescu — și de atunci poezia Lucaefărului nu s-a mai desprins de la inima lui.

Spuneam că mai fuseseră câteva traduceri. Un veteran al culturii, Ge Baoquan, publicase

„Pe aceeași ulicioară”. „Somnoroase păsările.” „De te lăceni”. „De ce nu-mi vii”. Și dară.” „Intranspuse însă în chineză din rusa. Are loc o întîlnire între veteran și tînăr, care-l arată câteva poezii eminesciene traduse direct din românește. Ge Baoquan a fost de-a dreptul încântat, recomandându-le călduros revistei „Literatură universală”. Așa apar, în primul număr pe 1958 al valoroasei reviste: „Al noștri tineri”. „Criticilor mei”. „Lacul”. (În același număr au mai apărut: balada „Miorita”, „Cîntec de flutur” de Tudor Argeșei și „Mărul de lîngă drum” de Mihai Beniuc — transpuse de Ge Baoquan în chineză tot prin filiera rusă; așa cum se va întîmpla, un an mai tîrziu, și cu poemul „Ce-ți doresc eu tie, dulce Românie!”).

Punctul culminant al penetrației poeziei eminesciene în spațiul spiritual chinez îl constituie apariția, în anul 1981, la prestigioasa Editură pentru literatură universală din Shanghai, a volumului „Poezii de Mihai Eminescu”. Volumul cuprinde 34 de poezii, traduse astfel: Ge Baoquan — 13; Li Niglat — 7; Xu Wende — 14. Lui Xu Wende îi aparțin, în traducere directă „Sara pe deal”, „Călin (fille din poveste)”, „Împărțit și proleat”, „Viata”, „La steaua”, „O, rampă” — culminînd cu marmoreanul poem „Lucaefărul”.

Volumul s-a epulzat în câteva zile. Xu Wende a trimis, la vremea respectivă, două exemplare de adresa Casei memoriale din Iotesti, dar nu se știe nimic de soarta lor. Faptul este cu atât mai regretabil, cu cît în volumul omagial „Lucaefărul”, apărut în 1983 și cuprinzînd toate variantele în limbă străină, varianta chineză lipsește. Desi, ca să zic așa, Lucaefărul eminescian se plimbă triumfal pe cerul limbii chineze. În prezent, cartea se află — dăruită de Xu Wende — la Muzeul Literaturii Române și Biblioteca Academiei R.S.M.

Desigur, nu doar Eminescu este cunoscut, la ora actuală, în China. În ultimul timp s-au făcut traduceri importante, direct din românește, între care: „Poezii” de George Cosbuc, „Școala” de Liviu Rebreanu, „Ultima noapte de dragoste, înăia noaptea de război” de Camil Petrescu, „Lăcătura din România”, tînărul Xu Wende și-a luat la piept un volum cu poezii de Eminescu — și de atunci poezia Lucaefărului nu s-a mai desprins de la inima lui.

Spuneam că mai fuseseră câteva traduceri. Un veteran al culturii, Ge Baoquan, publicase

„Pe aceeași ulicioară”. „Somnoroase păsările.” „De te lăceni”. „De ce nu-mi vii”. Și dară.” „Intranspuse însă în chineză din rusa. Are loc o întîlnire între veteran și tînăr, care-l arată câteva poezii eminesciene traduse direct din românește. Ge Baoquan a fost de-a dreptul încântat, recomandându-le călduros revistei „Literatură universală”. Așa apar, în primul număr pe 1958 al valoroasei reviste: „Al noștri tineri”. „Criticilor mei”. „Lacul”. (În același număr au mai apărut: balada „Miorita”, „Cîntec de flutur” de Tudor Argeșei și „Mărul de lîngă drum” de Mihai Beniuc — transpuse de Ge Baoquan în chineză tot prin filiera rusă; așa cum se va întîmpla, un an mai tîrziu, și cu poemul „Ce-ți doresc eu tie, dulce Românie!”).

Punctul culminant al penetrației poeziei eminesciene în spațiul spiritual chinez îl constituie apariția, în anul 1981, la prestigioasa Editură pentru literatură universală din Shanghai, a volumului „Poezii de Mihai Eminescu”. Volumul cuprinde 34 de poezii, traduse astfel: Ge Baoquan — 13; Li Niglat — 7; Xu Wende — 14. Lui Xu Wende îi aparțin, în traducere directă „Sara pe deal”, „Călin (fille din poveste)”, „Împărțit și proleat”, „Viata”, „La steaua”, „O, rampă” — culminînd cu marmoreanul poem „Lucaefărul”.

Volumul s-a epulzat în câteva zile. Xu Wende a trimis, la vremea respectivă, două exemplare de adresa Casei memoriale din Iotesti, dar nu se știe nimic de soarta lor. Faptul este cu atât mai regretabil, cu cît în volumul omagial „Lucaefărul”, apărut în 1983 și cuprinzînd toate variantele în limbă străină, varianta chineză lipsește. Desi, ca să zic așa, Lucaefărul eminescian se plimbă triumfal pe cerul limbii chineze. În prezent, cartea se află — dăruită de Xu Wende — la Muzeul Literaturii Române și Biblioteca Academiei R.S.M.

Desigur, nu doar Eminescu este cunoscut, la ora actuală, în China. În ultimul timp s-au făcut traduceri importante, direct din românește, între care: „Poezii” de George Cosbuc, „Școala” de Liviu Rebreanu, „Ultima noapte de dragoste, înăia noaptea de război” de Camil Petrescu, „Lăcătura din România”, tînărul Xu Wende și-a luat la piept un volum cu poezii de Eminescu — și de atunci poezia Lucaefărului nu s-a mai desprins de la inima lui.

Spuneam că mai fuseseră câteva traduceri. Un veteran al culturii, Ge Baoquan, publicase

„Pe aceeași ulicioară”. „Somnoroase păsările.” „De te lăceni”. „De ce nu-mi vii”. Și dară.” „Intranspuse însă în chineză din rusa. Are loc o întîlnire între veteran și tînăr, care-l arată câteva poezii eminesciene traduse direct din românește. Ge Baoquan a fost de-a dreptul încântat, recomandându-le călduros revistei „Literatură universală”. Așa apar, în primul număr pe 1958 al valoroasei reviste: „Al noștri tineri”. „Criticilor mei”. „Lacul”. (În același număr au mai apărut: balada „Miorita”, „Cîntec de flutur” de Tudor Argeșei și „Mărul de lîngă drum” de Mihai Beniuc — transpuse de Ge Baoquan în chineză tot prin filiera rusă; așa cum se va întîmpla, un an mai tîrziu, și cu poemul „Ce-ți doresc eu tie, dulce Românie!”).

Punctul culminant al penetrației poeziei eminesciene în spațiul spiritual chinez îl constituie apariția, în anul 1981, la prestigioasa Editură pentru literatură universală din Shanghai, a volumului „Poezii de Mihai Eminescu”. Volumul cuprinde 34 de poezii, traduse astfel: Ge Baoquan — 13; Li Niglat — 7; Xu Wende — 14. Lui Xu Wende îi aparțin, în traducere directă „Sara pe deal”, „Călin (fille din poveste)”, „Împărțit și proleat”, „Viata”, „La steaua”, „O, rampă” — culminînd cu marmoreanul poem „Lucaefărul”.

Volumul s-a epulzat în câteva zile. Xu Wende a trimis, la vremea respectivă, două exemplare de adresa Casei memoriale din Iotesti, dar nu se știe nimic de soarta lor. Faptul este cu atât mai regretabil, cu cît în volumul omagial „Lucaefărul”, apărut în 1983 și cuprinzînd toate variantele în limbă străină, varianta chineză lipsește. Desi, ca să zic așa, Lucaefărul eminescian se plimbă triumfal pe cerul limbii chineze. În prezent, cartea se află — dăruită de Xu Wende — la Muzeul Literaturii Române și Biblioteca Academiei R.S.M.

Desigur, nu doar Eminescu este cunoscut, la ora actuală, în China. În ultimul timp s-au făcut traduceri importante, direct din românește, între care: „Poezii” de George Cosbuc, „Școala” de Liviu Rebreanu, „Ultima noapte de dragoste, înăia noaptea de război” de Camil Petrescu, „Lăcătura din România”, tînărul Xu Wende și-a luat la piept un volum cu poezii de Eminescu — și de atunci poezia Lucaefărului nu s-a mai desprins de la inima lui.

Spuneam că mai fuseseră câteva traduceri. Un veteran al culturii, Ge Baoquan, publicase

„Pe aceeași ulicioară”. „Somnoroase păsările.” „De te lăceni”. „De ce nu-mi vii”. Și dară.” „Intranspuse însă în chineză din rusa. Are loc o întîlnire între veteran și tînăr, care-l arată câteva poezii eminesciene traduse direct din românește. Ge Baoquan a fost de-a dreptul încântat, recomandându-le călduros revistei „Literatură universală”. Așa apar, în primul număr pe 1958 al valoroasei reviste: „Al noștri tineri”. „Criticilor mei”. „Lacul”. (În același număr au mai apărut: balada „Miorita”, „Cîntec de flutur” de Tudor Argeșei și „Mărul de lîngă drum” de Mihai Beniuc — transpuse de Ge Baoquan în chineză tot prin filiera rusă; așa cum se va întîmpla, un an mai tîrziu, și cu poemul „Ce-ți doresc eu tie, dulce Românie!”).

Punctul culminant al penetrației poeziei eminesciene în spațiul spiritual chinez îl constituie apariția, în anul 1981, la prestigioasa Editură pentru literatură universală din Shanghai, a volumului „Poezii de Mihai Eminescu”. Volumul cuprinde 34 de poezii, traduse astfel: Ge Baoquan — 13; Li Niglat — 7; Xu Wende — 14. Lui Xu Wende îi aparțin, în traducere directă „Sara pe deal”, „Călin (fille din poveste)”, „Împărțit și proleat”, „Viata”, „La steaua”, „O, rampă” — culminînd cu marmoreanul poem „Lucaefărul”.

Volumul s-a epulzat în câteva zile. Xu Wende a trimis, la vremea respectivă, două exemplare de adresa Casei memoriale din Iotesti, dar nu se știe nimic de soarta lor. Faptul este cu atât mai regretabil, cu cît în volumul omagial „Lucaefărul”, apărut în 1983 și cuprinzînd toate variantele în limbă străină, varianta chineză lipsește. Desi, ca să zic așa, Lucaefărul eminescian se plimbă triumfal pe cerul limbii chineze. În prezent, cartea se află — dăruită de Xu Wende — la Muzeul Literaturii Române și Biblioteca Academiei R.S.M.

Desigur, nu doar Eminescu este cunoscut, la ora actuală, în China. În ultimul timp s-au făcut traduceri importante, direct din românește, între care: „Poezii” de George Cosbuc, „Școala” de Liviu Rebreanu, „Ultima noapte de dragoste, înăia noaptea de război” de Camil Petrescu, „Lăcătura din România”, tînărul Xu Wende și-a luat la piept un volum cu poezii de Eminescu — și de atunci poezia Lucaefărului nu s-a mai desprins de la inima lui.

Spuneam că mai fuseseră câteva traduceri. Un veteran al culturii, Ge Baoquan, publicase

„Pe aceeași ulicioară”. „Somnoroase păsările.” „De te lăceni”. „De ce nu-mi vii”. Și dară.” „Intranspuse însă în chineză din rusa. Are loc o întîlnire între veteran și tînăr, care-l arată câteva poezii eminesciene traduse direct din românește. Ge Baoquan a fost de-a dreptul încântat, recomandându-le călduros revistei „Literatură universală”. Așa apar, în primul număr pe 1958 al valoroasei reviste: „Al noștri tineri”. „Criticilor mei”. „Lacul”. (În același număr au mai apărut: balada „Miorita”, „Cîntec de flutur” de Tudor Argeșei și „Mărul de lîngă drum” de Mihai Beniuc — transpuse de Ge Baoquan în chineză tot prin filiera rusă; așa cum se va întîmpla, un an mai tîrziu, și cu poemul „Ce-ți doresc eu tie, dulce Românie!”).

Punctul culminant al penetrației poeziei eminesciene în spațiul spiritual chinez îl constituie apariția, în anul 1981, la prestigioasa Editură pentru literatură universală din Shanghai, a volumului „Poezii de Mihai Eminescu”. Volumul cuprinde 34 de poezii, traduse astfel: Ge Baoquan — 13; Li Niglat — 7; Xu Wende — 14. Lui Xu Wende îi aparțin, în traducere directă „Sara pe deal”, „Călin (fille din poveste)”, „Împărțit și proleat”, „Viata”, „La steaua”, „O, rampă” — culminînd cu marmoreanul poem „Lucaefărul”.

Volumul s-a epulzat în câteva zile. Xu Wende a trimis, la vremea respectivă, două exemplare de adresa Casei memoriale din Iotesti, dar nu se știe nimic de soarta lor. Faptul este cu atât mai regretabil, cu cît în volumul omagial „Lucaefărul”, apărut în 1983 și cuprinzînd toate variantele în limbă străină, varianta chineză lipsește. Desi, ca să zic așa, Lucaefărul eminescian se plimbă triumfal pe cerul limbii chineze. În prezent, cartea se află — dăruită de Xu Wende — la Muzeul Literaturii Române și Biblioteca Academiei R.S.M.

Desigur, nu doar Eminescu este cunoscut, la ora actuală, în China. În ultimul timp s-au făcut traduceri importante, direct din românește, între care: „Poezii” de George Cosbuc, „Școala” de Liviu Rebreanu, „Ultima noapte de dragoste, înăia noaptea de război” de Camil Petrescu, „Lăcătura din România”, tînărul Xu Wende și-a luat la piept un volum cu poezii de Eminescu — și de atunci poezia Lucaefărului nu s-a mai desprins de la inima lui.

Spuneam că mai fuseseră câteva traduceri. Un veteran al culturii, Ge Baoquan, publicase

„Pe aceeași ulicioară”. „Somnoroase păsările.” „De te lăceni”. „De ce nu-mi vii”. Și dară.” „Intranspuse însă în chineză din rusa. Are loc o întîlnire între veteran și tînăr, care-l arată câteva poezii eminesciene traduse direct din românește. Ge Baoquan a fost de-a dreptul încântat, recomandându-le călduros revistei „Literatură universală”. Așa apar, în primul număr pe 1958 al valoroasei reviste: „Al noștri tineri”. „Criticilor mei”. „Lacul”. (În același număr au mai apărut: balada „Miorita”, „Cîntec de flutur” de Tudor Argeșei și „Mărul de lîngă drum” de Mihai Beniuc — transpuse de Ge Baoquan în chineză tot prin filiera rusă; așa cum se va întîmpla, un an mai tîrziu, și cu poemul „Ce-ți doresc eu tie, dulce Românie!”).

Punctul culminant al penetrației poeziei eminesciene în spațiul spiritual chinez îl constituie apariția, în anul 1981, la prestigioasa Editură pentru literatură universală din Shanghai, a volumului „Poezii de Mihai Eminescu”. Volumul cuprinde 34 de poezii, traduse astfel: Ge Baoquan — 13; Li Niglat — 7; Xu Wende — 14. Lui Xu Wende îi aparțin, în traducere directă „Sara pe deal”, „Călin (fille din poveste)”, „Împărțit și proleat”, „Viata”, „La steaua”, „O, rampă” — culminînd cu marmoreanul poem „Lucaefărul”.

Volumul s-a epulzat în câteva zile. Xu Wende a trimis, la vremea respectivă, două exemplare de adresa Casei memoriale din Iotesti, dar nu se știe nimic de soarta lor. Faptul este cu atât mai regretabil, cu cît în volumul omagial „Lucaefărul”, apărut în 1983 și cuprinzînd toate variantele în limbă străină, varianta chineză lipsește. Desi, ca să zic așa, Lucaefărul eminescian se plimbă triumfal pe cerul limbii chineze. În prezent, cartea se află — dăruită de Xu Wende — la Muzeul Literaturii Române și Biblioteca Academiei R.S.M.

Desigur, nu doar Eminescu este cunoscut, la ora actuală, în China. În ultimul timp s-au făcut traduceri importante, direct din românește, între care: „Poezii” de George Cosbuc, „Școala” de Liviu Rebreanu, „Ultima noapte de dragoste, înăia noaptea de război” de Camil Petrescu, „Lăcătura din România”, tînărul Xu Wende și-a luat la piept un volum cu poezii de Eminescu — și de atunci poezia Lucaefărului nu s-a mai desprins de la inima lui.

Spuneam că mai fuseseră câteva traduceri. Un veteran al culturii, Ge Baoquan, publicase

„Pe aceeași ulicioară”. „Somnoroase păsările.” „De te lăceni”. „De ce nu-mi vii”. Și dară.” „Intranspuse însă în chineză din rusa. Are loc o întîlnire între veteran și tînăr, care-l arată câteva poezii eminesciene traduse direct din românește. Ge Baoquan a fost de-a dreptul încântat, recomandându-le călduros revistei „Literatură universală”. Așa apar, în primul număr pe 1958 al valoroasei reviste: „Al noștri tineri”. „Criticilor mei”. „Lacul”. (În același număr au mai apărut: balada „Miorita”, „Cîntec de flutur” de Tudor Argeșei și „Mărul de lîngă drum” de Mihai Beniuc — transpuse de Ge Baoquan în chineză tot prin filiera rusă; așa cum se va întîmpla, un an mai tîrziu, și cu poemul „Ce-ți doresc eu tie, dulce Românie!”).

Punctul culminant al penetrației poeziei eminesciene în spațiul spiritual chinez îl constituie apariția, în anul 1981, la prestigioasa Editură pentru literatură universală din Shanghai, a volumului „Poezii de Mihai Eminescu”. Volumul cuprinde 34 de poezii, traduse astfel: Ge Baoquan — 13; Li Niglat — 7; Xu Wende — 14. Lui Xu Wende îi aparțin, în traducere directă „Sara pe deal”, „Călin (fille din poveste)”, „Împărțit și proleat”, „Viata”, „La steaua”, „O, rampă” — culminînd cu marmoreanul poem „Lucaefărul”.

Volumul s-a epulzat în câteva zile. Xu Wende a trimis, la vremea respectivă, două exemplare de adresa Casei memoriale din Iotesti, dar nu se știe nimic de soarta lor. Faptul este cu atât mai regretabil, cu cît în volumul omagial „Lucaefărul”, apărut în 1983 și cuprinzînd toate variantele în limbă străină, varianta chineză lipsește. Desi, ca să zic așa, Lucaefărul eminescian se plimbă triumfal pe cerul limbii chineze. În prezent, cartea se află — dăruită de Xu Wende — la Muzeul Literaturii Române și Biblioteca Academiei R.S.M.

Desigur, nu doar Eminescu este cunoscut, la ora actuală, în China. În ultimul timp s-au făcut traduceri importante, direct din românește, între care: „Poezii” de George Cosbuc, „Școala” de Liviu Rebreanu, „Ultima noapte de dragoste, înăia noaptea de război” de Camil Petrescu, „Lăcătura din România”, tînărul Xu Wende și-a luat la piept un volum cu poezii de Eminescu — și de atunci poezia Lucaefărului nu s-a mai desprins de la inima lui.

Spuneam că mai fuseseră câteva traduceri. Un veteran al culturii, Ge Baoquan, publicase

„Pe aceeași ulicioară”. „Somnoroase păsările.” „De te lăceni”. „De ce nu-mi vii”. Și dară.” „Intranspuse însă în chineză din rusa. Are loc o întîlnire între veteran și tînăr, care-l arată câteva poezii eminesciene traduse direct din românește. Ge Baoquan a fost de-a dreptul încântat, recomandându-le călduros revistei „Literatură universală”. Așa apar, în primul număr pe 1958 al valoroasei reviste: „Al noștri tineri”. „Criticilor mei”. „Lacul”. (În același număr au mai apărut: balada „Miorita”, „Cîntec de flutur” de Tudor Argeșei și „Mărul de lîngă drum” de Mihai Beniuc — transpuse de Ge Baoquan în chineză tot prin filiera rusă; așa cum se va întîmpla, un an mai tîrziu, și cu poemul „Ce-ți doresc eu tie, dulce Românie!”).

Punctul culminant al penetrației poeziei eminesciene în spațiul spiritual chinez îl constituie apariția, în anul 1981, la prestigioasa Editură pentru literatură universală din Shanghai, a volumului „Poezii de Mihai Eminescu”. Volumul cuprinde 34 de poezii, traduse astfel: Ge Baoquan — 13; Li Niglat — 7; Xu Wende — 14. Lui Xu Wende îi aparțin, în traducere directă „Sara pe deal”, „Călin (fille din poveste)”, „Împărțit și proleat”, „Viata”, „La steaua”, „O, rampă” — culminînd cu marmoreanul poem „Lucaefărul”.

Volumul s-a epulzat în câteva zile. Xu Wende a trimis, la vremea respectivă, două exemplare de adresa Casei memoriale din Iotesti, dar nu se știe nimic de soarta lor. Faptul este cu atât mai regretabil, cu cît în volumul omagial „Lucaefărul”, apărut în 1983 și cuprinzînd toate variantele în limbă străină, varianta chineză lipsește. Desi, ca să zic așa, Lucaefărul eminescian se plimbă triumfal pe cerul limbii chineze. În prezent, cartea se află — dăruită de Xu Wende — la Muzeul Literaturii Române și Biblioteca Academiei R.S.M.

Desigur, nu doar Eminescu este cunoscut, la ora actuală, în China. În ultimul timp s-au făcut traduceri importante, direct din românește, între care: „Poezii” de George Cosbuc, „Școala” de Liviu Rebreanu, „Ultima noapte de dragoste, înăia noaptea de război” de Camil Petrescu, „Lăcătura din România”, tînărul Xu Wende și-a luat la piept un volum cu poezii de Eminescu — și de atunci poezia Lucaefărului nu s-a mai desprins de la inima lui.

Spuneam că mai fuseseră câteva traduceri. Un veteran al culturii, Ge Baoquan, publicase

„Pe aceeași ulicioară”. „Somnoroase păsările.” „De te lăceni”. „De ce nu-mi vii”. Și dară.” „Intranspuse însă în chineză din rusa. Are loc o întîlnire între veteran și tînăr, care-l arată câteva poezii eminesciene traduse direct din românește. Ge Baoquan a fost de-a dreptul încântat, recomandându-le călduros revistei „Literatură universală”. Așa apar, în primul număr pe 1958 al valoroasei reviste: „Al noștri tineri”. „Criticilor mei”. „Lacul”. (În același număr au mai apărut: balada „Miorita”, „Cîntec de flutur” de Tudor Argeșei și „Mărul de lîngă drum” de Mihai Beniuc — transpuse de Ge Baoquan în chineză tot prin filiera rusă; așa cum se va întîmpla, un an mai tîrziu, și cu poemul „Ce-ți doresc eu tie, dulce Românie!”).

Punctul culminant al penetrației poeziei eminesciene în spațiul spiritual chinez îl constituie apariția, în anul 1981, la prestigioasa Editură pentru literatură universală din Shanghai, a volumului „Poezii de Mihai Eminescu”. Volumul cuprinde 34 de poezii, traduse astfel: Ge Baoquan — 13; Li Niglat — 7; Xu Wende — 14. Lui Xu Wende îi aparțin, în traducere directă „Sara pe deal”, „Călin (fille din poveste)”, „Împărțit și proleat”, „Viata”, „La steaua”, „O, rampă” — culminînd cu marmoreanul poem „Lucaefărul”.

Volumul s-a epulzat în câteva zile. Xu Wende a trimis, la vremea respectivă, două exemplare de adresa Casei memoriale din Iotesti, dar nu se știe nimic de soarta lor. Faptul este cu atât mai regretabil, cu cît în volumul omagial „Lucaefărul”, apărut în 1983 și cuprinzînd toate variantele în limbă străină, varianta chineză lipsește. Desi, ca să zic așa, Lucaefărul eminescian se plimbă triumfal pe cerul limbii chineze. În prezent, cartea se află — dăruită de Xu Wende — la Muzeul Literaturii Române și Biblioteca Academiei R.S.M.

Desigur, nu doar Eminescu este cunoscut, la ora actuală, în China. În ultimul timp s-au făcut traduceri importante, direct din românește, între care: „Poezii” de George Cosbuc, „Școala” de Liviu Rebreanu, „Ultima noapte de dragoste, înăia noaptea de război” de Camil Petrescu, „Lăcătura din România”, tînărul Xu Wende și-a luat la piept un volum cu poezii de Eminescu — și de atunci poezia Lucaefărului nu s-a mai desprins de la inima lui.

Spuneam că mai fuseseră câteva traduceri. Un veteran al culturii, Ge Baoquan, publicase